

nt

naš tednik

LETO XXIX — Številka 11

26. maja 1977

Cena 4.— šil. (4 din)

Poština plačana v gotovini

P. b. b.

Erscheinungsort Klagenfurt

Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

Ves svet čestita maršalu Titu k 85-letnici

Od vseh držav, ki jih je zasedel Hitlerjev okupatorski nacistični režim, je le ena sama, ki se je z lastno močjo osvobodila tega jarma.

Od vseh držav, na katere je pri-

tiskal Stalinov režim, je le ena sama, ki se je z lastno močjo otresla tega diktata menda edino zveličavne sovjetske KP.

Obakrat je to ista država — Ju-

Slika kaže Tita v pogovoru s predstavniki koroških Slovencev.

goslavija. Da je ta dvojna svoboda tudi uspela, je največji del zasluga enega samega človeka, ene same osebnosti. Danes vsak pozna njegovo ime — ne le v Jugoslaviji, ampak po celem svetu. Josip Broz Tito ni le predsednik SFR Jugoslavije in predsednik KPJ, ampak tudi najbolj priznani voditelj gibanja držav, ki ga je sam bistveno oblikoval in ki imajo danes neprecenljivo težo — to so nevrščeni.

Ta Josip Broz Tito praznuje ta teden svojo 85-letnico. Legenda že za časa svojega življenja. 25. maja 1892 se je rodil v vasi Kumrovac kot eden od 15 otrok hrvatskega malega kmeta in Slovenke. Izučil se je za ključavničarja, služil v c. k. vojski, ranjen prišel v rusko ujetništvo, se priključil revoluciji in se leta 1920 vrnil v Zagreb, kjer je pomagal pri gradbi novoustanovljene KP. Zaradi tega je bil obsojen na 5 let ječe, se nato šolal v Moskvi, kjer je hitro spoznal, da sovjetska pot ni pravilna. V tem svojem najtežjem času je začel iskati lastno pot do socializma. Sprva mu je Stalin še zaupal, ker je mislil, da ga Tito slepo uboga. A se je zmotil.

6. aprila 1941 je Hitler napadel Jugoslavijo. Tito je bil edini, ki je s svojo na vse jugoslovanske narode orientirano KP imel moč in verodostojnost za osvoboditev vseh jugoslovanskih narodov, ki so za časa kraljevine SHS imeli hude medsebojne spore. Toda še je Stalin stavil na jugoslovanskega kralja v eksilu. Tedaj je Tito dokončno spoznal, da gre Sovjetski zvezi le za lastne interese kot velesila. Sredi najhujšega pomanjkanja, ko je zaman čakal na podporo SZ v osvobodilnem boju, je jezno sporočil v Moskvo: če nas že ne podpirate, nas vsaj ne motite!

V osvobodilni vojni se je Tito izkazal kot izvrsten strateg in organizator. Uspehe njegove partizanske vojske proti mogočnemu napadalcu so začeli ceniti zavezniki in sprejeli jugoslovanskega maršala med zaveznike.

Po osvoboditvi leta 1945 je začel z zgradbo nove samoupravne Jugoslavije. Tri leta navrh se je dokončno ločil od Stalina, Hruščev je leta 1955 priznal pravico do lastne poti. Notranjepolitično je s tem, da so vsi narodi in narodne skupnosti Jugoslavije dobili enakopravnost in edinstvene jezikovne pravice, povezal multinacionalno državo v močno enoto. Upoštevanje teh načel tudi pri zasedbi najvišjih mest v državi dopušča Titu stavek: Lahko grem vsak dan, in ničesar se ne bo spremenilo.

Mladina je protestirala proti procesom!

Toliko mladine iz vseh naših krajev še nikoli ni bilo zbrane: daleč nad 1500 slovenskih mladincev in mladenk, pa tudi odraslih, ki podpirajo težnje mladine in se sami še čutijo mladi v borbi za doseg pravic slovenske narodne skupnosti na Koroškem, je v ponedeljek zvečer demonstriralo v Celovcu proti napovedanim političnim procesom proti pripadnikom slovenske manjšine na Koroškem. Toliko mladine še ni spravila na ulico nobena od političnih strank, slovenske mladinske organizacije pa so to zmoгле.

Demonstracijo proti napovedanim tribunalom proti tistim Selanom, ki so na dan štetja kratkoma preperečili ugotavljanje s tem, da so odnesli volilno skrinjo, ter tistim aktivistom, ki so na krajevne napise in na razna javna poslopja dodali slovenske napise oz. napisali parole, ki opozarjajo na neizpolnjen člen 7 državne pogodbe, sta podprli tudi obe osrednji organizaciji. Glavni prireditelji so bili Koroška dijaška zveza, Zveza slovenske mladine, KSŠ na Dunaju ter solidarnostni komiteji.

Demonstranti so se zbrali pred glavnim kolodvorom v Celovcu ter odtod v pol kilometra dolgi vrsti s transparenti korakali po Kolodvorski ulici mimo kapucinske cerkve na trg pred deželnim sodiščem, kjer je bila zaključna manifestacija. Kakor pri ostalih demonstracijah so tudi tokrat razni hujšaki skušali provocirati demonstrante s klici, naj gredo v Jugoslavijo demonstrirati, itd. Toda demonstranti se niso pustili sprovcirati in so naprej klicali svoje parole.

Na trgu pred deželnim sodiščem je na zaključni prireditvi sprva spregovoril predsednik ZSM Teodor Domej. Dejal je, da Slovenci čakamo 22 let na izpolnitev državne pogodbe — 22 let predolgo. Kljub temu, da so bili Slovenci potrpežljivi, so oblasti tolerirale napade nemških nacionalistov na manjšino. Sedanji postopki kažejo tendenco, da se iz borbe za narodnostne pravice napravi zločin.

Naslednji govornik je bil predsednik KDZ Jožef Nedved. Njegov govor objavljamo na 3. strani.

Zastopnik KSŠ z Dunaja Peter Millionig je opozoril na borbo antifasistov na Dunaju proti nastopu Aktion Neue Rechte pri volitvah v študentsko zastopstvo. Namesto da bi zajela neonaciste, je prišla policija enega od antifasističnih demonstrantov.

Zastopnik KDZ Janko Ferk je nato opozoril demonstrante, da so v tem sodnem posloju, pred katerim stojijo, leta 1943 sodili trinitim selskim žrtvam. Prebral je nekaj odlomkov iz takratne razsodbe. Spomin na takratne dogod-

ke je izzval pri navzočih hudo ogorčenje, ko so si predočili paralele z današnjimi postopki.

Kot zadnji je spregovoril zastopnik Solidarnostnih komitejev mag. Steingreß, ki je opozoril, da se s prizadevanji koroških Slovencev solidarizira vedno več ljudi.

Mira Einspieler je nato prebrala resolucijo, ki so jo vsi navzoči navdušeno odobraval s ploskanjem. Objavljamo jo na 2. strani.

Na demonstraciji so bile navzoče tudi vse štiri selske žrtve sedanega avstrijskega pravosodja. — Fotoreportažo o demonstraciji prinašamo na 8. strani.

Koroški dnevnik so seveda sku-

šali število demonstrantov čim bolj zmanjšati. Pa tudi sicer so pisali o demonstraciji čim bolj sovražno. Kot primer citiramo v naslednjem kratko poročilce VZ.

730 Slowenen und deutschsprachige Kommunisten demonstrieren Montag abend mit monotonen Sprechchören in Klagenfurt dagegen, daß gegen slowenische Gesetzesbrecher Verfahren eingeleitet wurden. Es gab viel Polizei, viel Geschrei, viele jugoslawische Kameras, aber keine Zwischenfälle. Der Zugang zum Landesgericht war abgesperrt. Als Redner fungierte u. a. der Assistent Magister Streingreß von der Kärntner Hoch-

Slavje ob 20-letnici Slovenske gimnazije

„NE HLAPEVSTVO, NE NARODNA MLAČNOST, TEMVEČ TRDNA NACIONALNA ZAVEST JE TEMELJ NAŠEGA OBSTOJA“

Četudi je preteklo že toliko let od časa, ko je bila na teh tleh slovenska govornica prepovedana, imamo še zmerom v spominu dogodke iz polpretekle zgodovine in nam je vsakokrat, ko se zbiramo na kulturnih praznikih, še posebno toplo pri srcu v zavesti, da mora biti naš jezik spoštovan, naša kultura upoštevana: res živa je navezanost koroškega slovenskega človeka do svojega jezika, ne malo samo zaradi tega, ker so ga hoteli potujčiti, in ker je itak ob robu slovenstva izpostavljen naravni asimilaciji, ampak tudi zaradi ponosa in dostojanstva, ki ga pogotuje s samobitnostjo narodne pripadnosti.

Ljubezen do svojega jezika in kulture, ki je za vsak narod bistveni pojem, je pri narodnih skupnostih merilo njihove zavesti: to prihaja najbolj do izraza v skrbi za lastne šole, v delovanju prosvetnih društev, v intenzivnem kulturnem izživljanju in v vseh oblikah združevanja pripadnikov manjšine same.

Morda se nas včasih loteva malodušje, pa se takoj stremimo, ker imamo ideale Prešerna, Cankarja in Gregorčiča v naših prsih, v naših žilah se pretaka slovenska kri, iz naših grl doni slovenska pesem. Mi gremo naprej, četudi z žalostjo v srcu za tistimi, ki smo jih po poti izgubili. Gremo naprej tudi za naše otroke, da bodo ponosni na materino govornico, da nas bodo ljubili tudi zaradi naših idealov.

Kot vsako leto, je tudi letošnja šolska akademija v nedeljo privabila v Delavsko zbornico v Celovcu veliko množico Slovencev, da izpričajo navezanost in ljubezen naših ljudi do naše najvišje srednje šole. Vendar je tokrat številno občinstvo pritegnilo še nekaj več

kot zgolj vsakoletna navadna prireditvev. Privabilo jo je zlasti dejstvo, da letos praznuje naša šola 20. obletnico ustanovitve. Avstrijske oblasti so dale nekakšno koncesijo Slovincem v tistem upanju, da bo že ob samem rojstvu neobjeljeno shirala zaradi neurejenega

vprašanja ljudskošolskega pouka. In vendar se je gimnazija ob skupnem prizadevanju koroških Slovencev presenetljivo krepko uveljavila.

Prav zaradi tega so to nedeljo mnogi še zmerom zavedni koroški Slovenci prišli v Celovec na proslavo, ki naj izpove njihovo življen-

ske voljo, biti in ostati Slovenci, kljub nenehnemu in vsestranskemu pritisku germanizacije. Prihiti so v Celovec, da bi si tam v sicer tako tesnem koroškem ozračju ogreli srce in utrdili vero v boljšo prihodnost ob pogledu na svojo

(Nadaljevanje na 5. strani)

Izbrani zbor pod vodstvom Jožka Kovačiča

Foto: Domanjko

Kreisky: trostranski dogovor je neuporaben!

Trostranski dogovor med SPÖ, ÖVP in SPÖ je v resnici neuporaben. — To je priznal zvezni kancler dr. Bruno Kreisky v intervjuju z urednikom „Salzburger Nachrichten“, Gerhardom Steiningerjem. To prostodušno izjavo je podal kancler, ko je podal svoje stališče k diskusiji okoli vprašanja atomskih elektrarn. Ker gre do tega vprašanja različna mnenja skozi vse stranke, je ÖVP ponudila svoje sodelovanje in predlagala trostransko rešitev. Avstrijski mojster pragmatike Bruno Kreisky dobro ve, kakšne nevarnosti pretijo njegovi stranki, če bi sklenila obravnavanje 8 milijard drage atomske

elektrarne: kajti tudi na Švedskem socialdemokrati niso upoštevali strahu prebivalstva pred še neraziskovanimi posledicami, ki so povezane z varnostjo in z odpadki takih elektrarn — in izgubili volitve in večino. — Tudi glede manjšinskega vprašanja je pragmatik Kreisky privolil le v trostransko rešitev, misleč, da s tem svoja stranka ne bo izgubila mandatov in večine. Ta cilj je dosegel, toda spoznal je, da mandati in vlada niso vse, ko pa so se problemi kvečjemu še pomnožili in čakajo rešitve, ki je še tudi Kreisky ni našel. Kajti s svojim pragmatičnim mišljenjem — namreč, da misli in ravna tako,

kakor želi večina — je kancler zašel v začaran krog, iz katerega ne more.

V intervjuju o vprašanju atomskih elektrarn je kancler potožil svoje izkušnje s trostransko „rešitvijo“ manjšinskega vprašanja: dejal je, da so našli sicer kompromis, a napravili račun brez krčmarja — Slovencev. V naslednjem objavljamo dobesedno tisto pasajo iz „Salzburger Nachrichten“, ko kancler odgovarja na vprašanje, zakaj je odklonil ponudbo ÖVP za sodelovanje:

„...Und ich wiederhole noch einmal: In der Kärntner Frage war eine Entscheidung der Regie-

rungspartei da. Sie ist von den beiden Oppositionsparteien bekämpft worden und ich habe dann gesagt, gut, bitte, jetzt reden wir halt miteinander. Aber brauchbarer ist deshalb die gefundene Lösung nicht geworden. Wir haben zwar einen Kompromiß gefunden, aber praktikabel ist die Lösung deshalb nicht. Also: Bei der Atom-Geschichte sich auf das Kärntner Slowenen-Beispiel zu stützen, ist wenig überzeugend, denn die Lösung, die wir gemeinsam erarbeitet haben, ist eben bei den Slowenen, und auf die kommt es schließlich in dem Zusammenhang an, nicht zum Tragen gekommen...“ („...In še enkrat ponavljam: V koroškem vprašanju smo imeli odločitev vladne stranke. Obe opozicijski stranki sta se borili proti njej in jaz sem potem dejal, dobro, prosim, zdaj se pač pogovarjajmo. Toda bolj uporabna rešitev, ki smo jo našli, zaradi tega ni postala. Našli smo sicer kompromis, toda uporabna rešitev zaradi tega ni. Torej: Da bi se opirali pri atomski zadevi na primer koroških Slovencev, ni preveč prepričljivo, kajti rešitev, ki smo jo skupno izdelali, pač Slovenci, in ravno od njih je vse odvisno v tej zvezi, niso sprejeli...“)

Preprečeno gorje?

Jeseni 1972 je izdal notranji minister Rösch, nekoč član NSDAP in po koncu vojne tudi zaprt zaradi neonacističnega delovanja, sam povelje, naj policija in žandarmerija ne nastopata preveč ostro proti tafelstürmerjem. Trgačev je bilo namreč preveč. To je izjavil Rösch pred kratkim na Dunaju pred mladinsko organizacijo avstrijskih sindikatov. Kot je Rösch tudi naglasil, so s tem preprečili veliko gorje.

Ta izjava samo potrjuje, kar je itak znano vsaj že od leta 1972 naprej. Namesto da bi oblast vsaj enkrat nastopila z vso odločnostjo proti resničnim sovražnikom mirne enakopravnosti in mirnega sožitja na Koroškem, jim šele daje potuho. Zdjaj pa tem bolj, ko je notranji minister, ki bi moral biti najvišji varuh zakonitosti in avstrij-

(Dalje na 3. strani)

Kaj je rekel Osolnik?

Koroški deželni glavar Wagner je v pogovoru z zastopnikom BBC hudo napadel Bogdana Osolnika, češ da njegove izjave pričajo o pomanjkljivem pregledu o celotni stvari in da nikakor niso primerne, da bi zboljšale sosedske odnose.

Kaj je torej rekel Bogdan Osolnik, ko so predstavili v Beogradu brošuro „Problem manjšin v jugoslovansko-avstrijskih odnosih?“

Na kratko, nič tega, kar mu podtikava Wagner.

Res je, da je Osolnik očital Avstriji revizijo Državne pogodbe. Resnico bo pa menda le še smel povedati, in če je kdo ne prenese, je čisto sam kriv.

V svojem nagovoru se je Osolnik dotaknil tudi povezanosti manjšinskega vprašanja s helsinško sklepno listino (košarica tri) in jugoslovanskih prizadevanj za izpolnitev manjšinsko-varstvenih določil in za dobre odnose s soseda mi. Naj navedemo le zaključne misli iz Osolnikovega govora:

„Dejstvo je, da takšni politiki ni mogoče zbrsati s tem, da zadnji čas poskušajo v javnosti vse bolj kompromitirati organizacije manjšin in njihove predstavnike, tako da jih obravnavajo kot ekstremiste, ne lojalne ali celo nevarne državljane, o čemer pričajo napovedani procesi proti koroškim Slovincem kot najmočnejša oblika pritiska in zastraševanja.

Taki poskusi ne bodo niti najmanj olajšali odnosov med večinskimi narodom in manjšino, temveč so, ravno narobe, vzrok novega zaostrovanja do manjšine, kar se bo nujno pokazalo tudi v odnosih med našima državama.

Jugoslavija je svojo zainteresiranost za dobre odnose z republiko Avstrijo dokazala ne samo s tem, da je sprejela državno pogodbo z vsemi posledicami, vstevši priznanje meja, temveč tudi s svojo dolgotrajno zavzetostjo za odpiranje meje in izboljšanje sodelovanja na vseh področjih in v obojestransko korist.

Tudi naša publikacija — „Problem manjšin v jugoslovansko-avstrijskih odnosih“ — se ni rodila iz pobud, da bi te odnose še bolj težili in kvarili, temveč kot resnična in objektivna informacija o problemu, ki naj pomaga pri spoznavanju njegovega bistva in tudi pri njegovem reševanju.“

Gospodarski komentar:

Mednarodni dan mleka in mi

Ze dokaj let je 24. maj vsakega leta posvečen pozornosti na mleko kot hranilo številka ena. Medtem je vendar Mednarodni dan mleka dobil drugo obeležje kot ga je imel na začetku, ko je šlo za to, da bi po tej poti zvečali prirajo mleka in ponudbo mlečnih izdelkov. Dandanašnji stojijo stvari drugače. Izgleda, da smo sodobniki mleka in mlečnih izdelkov siti. Povpraševanje za tovrstnimi hranili popušča, medtem ko ponudba mleka narašča. In to v mednarodnem merilu enako kot v regionalnem.

Situacija na koroškem in avstrijskem trgu z mlekom je podobna mednarodni. Tudi v naši deželi je baje mleka preveč. 16.000 kmetov, ki redijo krave in prodajajo mleko, proda dnevno 330.000 kg mleka. To je pičlih tri četrt litra na koroškega prebivalca. In to je menda preveč, čeprav paleta ponudbe mlečnih izdelkov še nikoli ni bila tako pestra kot je tačas.

Izgleda, da mleka marsikdo ne mara. Tudi ne presnega masla, sira, pinjenca, kislega mleka, različnih vrst jogurta in drugih mlečnih izdelkov. Razvajeni, kakor smo postali, v večini pozabljamo na mleko kot osnovno hrano vsakega človeka. Vse drugo nam je ljubše, čeprav je večinoma dražje.

S to navado se tržni problemi z mlekom in mlečnimi izdelki večajo. Republika Avstrija po zakonu o skladu za gospodarstvo z mlekom na eni strani zagotavlja odkup mleka od kmetov, na drugi strani pa mora skrbeti, da viške mleka placira na mednarodnih tržiščih. To pomeni, da mora imenovani sklad po poti izdelkov zadnja leta letno spraviti na inozemskih tržiščih pod streho 400.000 do 450.000 ton mleka, ki jih avstrijski konzumenti niso pripravljani kupiti. Ta eksportni višek pa predstavlja eno petino ponudbe mleka avstrijskih kmetov.

Pred leti je morala naša država ta eksport subvencionirati z okroglo 300 milijoni šilingov. Lani je bila za to potrebna že več kot milijarda šilingov. Medtem je namreč ponudba mleka po vseh industrijskih deželah postala večja od povpraševanja za njim. Spraviti mlečne izdelke po ostalih večinoma nerazvitih deželah v denar, pa je spričo relacije med šilingom in tamkajšnjimi valutami stvar, ki zahteva čedalje večje subvencije.

Da pa bodo stvari s tem v zvezi popolnoma jasne: polovico ali pol milijarde šilingov za eksport mlečnih izdelkov prispevajo avstrijski kmetje, ki oddajajo mleko svojim mlekarom. To se pravi: polovico eksporta mlečnih izdelkov plača s tako imenovanimi prispevki v „krizni groš“ mlečnega gospodarstva manj kot deset odstotkov avstrijskega prebivalstva. Drugo po-

lovico plača šele 90 odstotkov preostalega prebivalstva.

● Toda problematika, ki se zastavlja ob letošnjem mednarodnem dnevu mleka, ni zgolj v tem, kar je bilo s tem v zvezi doslej rečenega. Ta problematika je veliko obsežnejša. Obsežnejša zaradi tega, ker je npr. na Koroškem od nje odvisna eksistenca 16.000 kmetov. To je polovica koroških kmetov. Če le-ti ne bodo dobili od priraje mleka potrebnih dohodkov, bo moral dobršen del s kmetovanjem nehati in iskati zaposlitev v drugih poklicih. In kje bodo dobili ti kmetje v našem času še svoje delovno mesto?

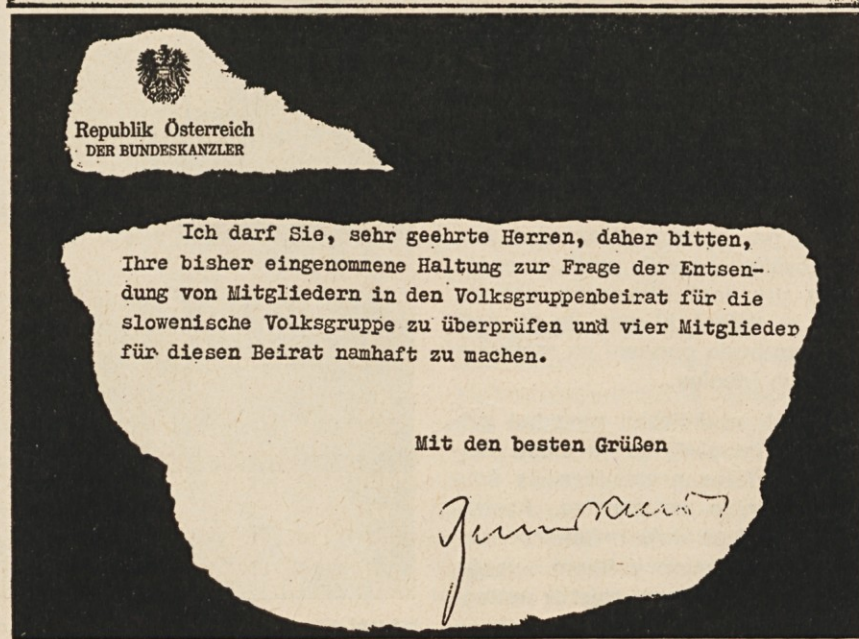
● Ob tem pa kar še nadaljnje bistveno vprašanje: kako bo v najkrajšem času izgledalo z našim turizmom, če ob naraščajoči draginji krmil na eni in ob večajočem se znesku „križnega groša“ na drugi strani postane prirajo mleka za več tisoč kmetov še večje breme kot je. Od 16.000 kmetov, ki prirajajo in prodajajo mleko, polovica v tem ne vidi več svojega zaslužka. To so v bistvu gorski kmetje.

● In s tem v zvezi poslednje vprašanje: v koliko bo v prihodnje ob takem razvoju mlečnega gospodarstva naša dežela turistično še prikupna? Kajti, tam, kjer se v hribovitih predelih še pase živina, turist še lahko uživa ostala čuda naše prirode. Če bo odtod odšla živina, je ob večmetskem grmičevju in po pogozdenih planinah ne bo mogel več uživati.

Pod črto: Mednarodni dan mleka nas na Koroškem posebej opominja v bistvu na dvojce:

1. Povečajmo konzum z mlečnimi izdelki po svojih družinah,
2. kot trgovci in gostinci pa glejmo, da bomo med gosti za mleko delali vsaj toliko reklame kot je delamo za druga jedila in pijače.

Potem bomo tiste viške ponudbe mlečnih izdelkov, ki jih imamo, lahko zelo naglo zmanjšali. Ob tem pa bomo pomagali zmanjšati skrbri nekaj tisoč kmetov glede nadaljnje eksistence na svojih domovih. In prav nje tako krvavo potrebujemo kot čuvarje kulturne podobe našega okolja. (bl)

Resolucija

sprejeta ob priliki demonstracije slovenskih mladinskih organizacij in solidarnostnih komitejev za pravice koroških Slovencev v Celovcu, dne 23. 5. 1977.

Pripadniki slovenske narodne skupnosti iz vseh predelov narodnostno mešanega ozemlja Koroške ter njihovih nemškogovoreči prijatelji smo se odzvali pozivu slovenskih mladinskih organizacij, da ob podpori solidarnostnih komitejev manifestiramo našo solidarnost s šolskimi ter ostalimi 21-imi žrtvami neizpolnjevanja avstrijske državne pogodbe.

Naša solidarnost velja protifašističnim aktivistom, ki zahtevajo edinole dosledno izpolnitev 7. člena avstrijske državne pogodbe. Zaradi tega jim sodne oblasti hočejo uprizoriti politične tribunale, medtem ko legalizirajo protizakonito oziroma protiustavno delovanje nemškonacionalističnih in neofašističnih sil, kot n. pr. podiranje dvojezičnih napisov in najnovejšo oživiljanje nacistične miselnosti v Avstriji. To pa je hkrati brutalen napad na celotno slovensko narodno skupnost, ker ho-

če prikazati njen zakonit boj, utemeljen z mednarodno pogodbo, kot zločinsko dejavnost.

Soglasno podpiramo politiko obeh osrednjih organizacij, ki zavračata zakon o narodnostnih skupinah vključno s sosveti, ker vidita v njih poskus enostranske kršitve avstrijske državne pogodbe. Ostro obsojamo živčne napade zlasti s strani avstrijskega zunanjega ministristva ter koroškega deželnega glavarja na predstavnike koroških Slovencev. Nenehni napadi agresivnih protimanjšinskih sil pa so za nas najboljši dokaz za pravilnost politične poti obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev, ki temelji na najširšem enotnem nastopanju vseh narodnozavednih sil, povezovanju z demokrati večinskega naroda ter sodelovanju z matičnim narodom.

V zvezi s sodnijskim zasledovanjem slovenskih aktivistov in njihovih nemškogovorečih prijateljev zahtevamo takojšnjo ukinitve teh političnih procesov! Ne bomo dopustili, da bi bile žrtve avstrijske protimanjšinske politike kaznovane!

Na Dunaju pogovori o Južni Afriki

Prejšnji četrtek so se pričeli na Dunaju usode polni razgovori med podpredsednikom ZDA Mondalem in južnoafriškim predsednikom Vorsterjem. Pogovori so stali pod dvema važnima aspektoma: prvič se v Južni Afriki osvobodila gibanja raznih črnih plemen vedno bolj uveljavljajo in je diktatura bele manjšine pravzaprav pred koncem. Gre le za vprašanje, ali bo predaja oblasti izvršena mirno ali pa bo pri tem prišlo do hujšega prelivanja krvi. Drugi aspekt pa je uveljavljanje nove ameriške zunanje politike. Dosedanja zunanja politika ZDA moralno ni imela nobenega ugleda več, ker je predvsem v tretjem

svetu prišlo do vedno novih odkritij, da je imela ameriška tajna služba CIA svoje prste vmes pri raznih prevratih in pri podpori raznih diktatur.

Predsednik Carter je po obisku Mondaleja in pogajanjih z južnoafriškim Vorsterjem začrtal svojo novo linijo: „ZDA zdaj zaupajo v svojo bodočnost in so zdaj proste pretiranega strahu pred komunizmom. Učinkovita zunanja politika temelji na načelih človekovih pravic in socialne enakosti. Če hočemo zaveziti komunizem, ne zadoštuje več, da sodelujemo z NATO. Ta naš pretirani strah pred komunizmom nam je bil povod, da smo objeli vsakega diktatorja, ki je de-

lil z nami naš strah.“ — ZDA se hočejo zdaj prizadevati, da pripravijo vse tiste države, katerih režim so podpirale, da je demokracija daljnoročno še vedno najboljša obramba pred vplivom Sovjetske zveze. Kajti ravno diktatorji v državah tretjega sveta sami so bili najboljši motiv za Sovjetsko agitacijo.

Iz vsebine razgovorov s Vorsterjem javnosti ni znano preveč. Le to, da je Vorster trdno vztrajal na politiki apartheida v lastni državi. Pač pa je deloma klonil zahtevam ZDA glede Namibije in Cimbabveja (Rodezije). V Namibiji naj bi se vršile proste volitve pod nadzorstvom OZN, v Cimbabveju pa naj bi

do naslednjega leta dobili črnci večino nad Smithovim režimom. Mondale je Vorsterju glede Južne Afrike dejal, da ne sme več računati na podporo rasističnega režima apartheida po Združenih državah Amerike. Na Dunaju je Vorster celo zagovarjal „prednosti“ ločitve ras. Trdil je, da ima vsako pleme svojo deželo s svojo vlado. Pozabil je med drugim seveda povedati, da je ta življenjski prostor bela manjšina diktirala črni večini proti njihovi volji. Prav tako je Vorster trdil, da obstaja razlika med črnci v ZDA in v Južni Afriki. Prav tako je trdil, da belci črncem niso vzeli zemlje.

Mondale in Vorster sta se pogovarjala tudi z zveznim kanclerjem Kreiskym, zunanjim ministrom Pahrom ter zveznim prezidentom Kirchschrägerjem. — V istem času, ko so politiki razpravljali v dunajski Hofburg, so v hiši Alberta Schweitzerja priredili tribul proti južnoafriškemu apartheidu. V resoluciji so zahtevali mirovne razgovore le pod pogojem, da se jih udeleži kot enakopraven partner tudi prizadeta črna večina.

ki, na njenem jugu, v srednji Afriki in na Bližnjem vzhodu. Tam namreč obstajajo žarišča, ki lahko prerastejo v širšo konfrontacijo, posebno še, če se bodo vmešavale določene sile od zunaj.

Posebno veliko nam je do tega, da se ne zaostrojuje spori med samimi neuvrščenimi državami,“ je opozoril predsednik Tito, „kajti na jugu Afrike, okrog Zaira, Mambije, Mozambika, so se že začeli vojaški spopadi in zelo velika nevarnost je, da se to še razširi. Pogovarjali smo se tudi o vprašanju bližnje konference o evropski varnosti in sodelovanju v Beogradu. Izrazili smo zaskrbljenost zaradi kampanje, ki jo vodijo zunaj, in sicer v zvezi z vprašanjem demokracije in človekovih svoboščin.“

Podpredsednik ZDA pri Titu

Združene države Amerike pripisujejo odnosom z Jugoslavijo kakor tudi njeni vlogi v svetovni politiki kar največji pomen in v celoti podpirajo neodvisnost Jugoslavije, njeno enotnost in integriteto, je po prihodu v Beograd izjavil podpredsednik ZDA Walter Mondale, ki so mu na letališču v Surčinu priredili slovesen sprejem.

Gosta iz Washingtona je sprejel podpredsednik predsedstva SFRJ Števan Dronjski.

Podpredsednik Mondale je ob prihodu izjavil: „ZDA pripisujejo največji pomen diplomatskim odnosom z Jugoslavijo kakor tudi vlogi, ki jo imajo njeni narodi v svetovni politiki. Predsednik ZDA Carter mi je naročil, naj poudarim pomen in važnost navezovanja in vzdrževanja stikov z vodilnimi osebnostmi kakor tudi narodi Jugoslavije. Moja država v celoti podpira neodvisnost Jugoslavije, njeno enotnost in ozemeljsko nedotakljivost.“

Podpredsednik Mondale je nadalje dejal, da se gospodarsko sodelovanje med ZDA in Jugoslavijo nenehno izboljšuje, in ugotovil, da so odnosi med obema državama zelo tesni. V tej zvezi je pripomnil, da v ZDA živi veliko ljudi jugoslovanskega rodu, ki so prav tako veliko prispevali k poglobljanju medsebojnega razumevanja in sodelovanja med državama. Na koncu je izrazil prepričanje, da bodo pogovori, ki jih bo imel v naslednjih dveh dneh v Beogradu, pomenili nadaljnji prispevek k razvoju sodelovanja ZDA z Jugoslavijo.

Osrednji del Mondalovega obi-

Preprečeno gorje?

(Nadaljevanje z 2. strani)

ske ustave, sam priznal, da so jeseni 1972 kapitulirali pred tolpami, ki so gnusno omadeževale ugled Avstrije.

Proti neonacističnim netilcem so oblasti popustljive, iz Röschevega priznanja bi se dalo celo razbrati, da jih podpirajo. Tako popustljivost se je razgalila tudi ob zadnjih študentovskih volitvah na Dunaju, ko niso hoteli videti nikakršnega razloga, da bi prepovedali skrajno desničarsko skupino ANR (Aktion Neue Rechte — Akcija nova desnica).

Če je treba usekati po Slovencih, so oblasti seveda bolj odločne. Vzemimo npr. hajko proti Slovincem, ki so demonstrirali proti neizpolnjenju, kršitvi in samovoljni reviziji Avstrijske državne pogodbe iz leta 1955, temelja avstrijske svobode in neodvisnosti. Ali pa primer Škocijan, avgusta lani.

Morda je pa tedaj izdal odgovorni minister Rösch povelje, da žandarmerija in policija nastopata kar se da odločno — proti Slovincem?

ska v Jugoslaviji so bili njegovi pogovori s predsednikom Titom, ki ga je sprejel v Belem dvoru na Dedinju in se z njim pogovarjal skoraj dve uri. Pogovorov so se z jugoslovanske strani udeležili še Števan Dronjski, Edvard Kardelj, Veselin Djuranović, Miloš Minić in drugi, medtem ko so bili na ameriški strani poleg podpredsednika Mondala še namestnik svetnika za nacionalno varnost ZDA David Aaron, pomočnik sekretarja urada za evropske zadeve v State Departmentu George West in še nekatero druge osebnosti.

Predsednik Tito in Walter Mondale sta po srečanju sama seznanila novinarje z vsebino pogovorov. Mondale je med drugim povedal: „Pravkar smo končali zelo koristne in prijateljske pogovore o ameriško-jugoslovanskih odnosih in izrazili smo občudovanje neodvisnosti, enotnosti in ozemeljski nedotakljivosti Jugoslavije in njeni politiki, ki jo uresničuje v gibanju neuvrščenih pod vodstvom predsednika Tita.“

Podpredsednik Mondale je nato obvestil novinarje, da sta s predsednikom Titom govorila tudi o mednarodnih problemih, med drugim o odnosu med razvitimi državami in državami v razvoju in o pripravah na beograjsko konferenco. Mondale je tudi obvestil Tita o svojih pogovorih na Dunaju, o položaju na afriškem jugu in o ameriških pogledih na politiko Južnoafriške republike.

Predsedniku Titu je izročil tudi osebno pismo predsednika Carterja, ki izraža željo po razvoju sodelovanja in tesnejših odnosov. Prav tako je izročil povabilo članu predsedstva SFRJ Edvardu Kardelju, naj obišče ZDA, kjer se bo sestal s predsednikom Carterjem in člani ameriške vlade.

„K temu, kar je rekel gospod podpredsednik, ne bi imel dosti dodati,“ je nato nagovoril novinarje predsednik Tito. „Pogovori so potekali v zelo pristranskem, prijateljskem ozračju. Razumljivo je, da smo mi izrazili zaskrbljenost zaradi sedanjega dogajanja v Afri-

Demonstracija: govor predsednika KDZ

Vstani in se brani, če res si sin svobodoljubnega očeta, je zapisal naš pesnik Valentin Polanšek. Vstali so naši aktivisti, da se branijo. Da zabranijo kršitev avstrijske državne pogodbe! Vstali so po celi Koroški in s slovenskimi napisi na topografske napise in javna poslopja opozorili javnost na neizpolnjene obveznosti iz avstrijske državne pogodbe. Vstali so in na javnih prireditvah in prireditvah koroškega Heimatdiensta opozorili, da smo koroški Slovenci še vedno tuji v domovini. Vstali so Selani in zažgali skrinjico z glasovnicami. Vsi smo vstali 14. novembra, se branili in preprečili preštevavanje! Vstajamo, ker smo hčere in sinovi svobodoljubnih staršev. Hčere in sinovi staršev, ki se niso bali smrti, ko je šlo za svobodo Avstrije, za boj proti hitlerjevemu nacirežimu.

Popolnoma smo solidarni z aktivisti, ki se borijo proti kršitvi avstrijske državne pogodbe! Odločno in strnjeno stojimo za temi aktivisti, ki jih skuša avstrijska oblast s političnimi procesi onemogočiti.

Ne bomo dopustili, da bo avstrijska oblast sodila žrtve! Sodila, kakor so sodili nacisti naše starše kot žrtve. Avstrijska oblast naj sodi tiste, ki kradejo Hrvatom in Slovincem njih pravice! Kakor:

● pravico pouka v materinem jeziku. Kajti pravica vsakega koroškega Slovence je, da mu da Avstrija vse možnosti, da se svojega jezika v polni meri nauči;

● pravico uradnega jezika v materinem jeziku. Kajti ta pravica, če je uresničena, zagotavlja šele svo-

bodno življenje pripadnikov neke narodnosti med večinskim narodom;

● pravico tudi slovenskih topografskih napisov vseh vrst po cellem dvojezičnem ozemlju brez procentualnih pogojev.

Vse te naše pravice so istočasno obveznosti Avstrije. Obveznosti, ki jih je Avstrija prostovoljno sprejela s podpisom državne pogodbe. Te pravice so točno navedene v členu 7. To so tudi obveznosti, ki jih je Avstrija sprejela s podpisom mnogih mednarodnih listin in pogodb. In ne nazadnje so to obveznosti, ki si jih je Avstrija sama naložila s svojo podporo južnim Tirolcem in naložila s podporo, ki jo daje raznim osebam in skupnostim v raznih državah po svetu!

Ne bomo dopustili, da bo Avstri-

ja tiste Slovence, ki se še niso pustili germanizirati ali podkupiti, onemogočila s političnimi procesi! Ne pustimo se ustrahovati s kakršnimi koli političnimi preganjanji in procesi! Za naše pravice se bomo borili tako dolgo, da bo zadnja do pičice izpolnjena!

Zahtevamo takojšnjo ukinitvev političnih preganjanj in procesov vseh aktivistov, ki se borijo proti kršitvi avstrijske državne pogodbe! Zahtevamo prepoved in obsodbo vseh tistih sil, ki skušajo vzeti Hrvatom in Slovincem v Avstriji njih značaj in pravice, kakor to veleva odstavek 5 člena 7!

Zahtevamo, da odkluje Avstrija takoj vse slovenske odporne in žrtve nacifašizma z odklovanjem za zasluge za svobodo Avstrije!

Vstani in se brani, če res si sin svobodoljubnega očeta!

Resolucija KSŠ ob koncertu

Nach 22 Jahren der Unterzeichnung des österreichischen Staatsvertrages hat die Republik Österreich die im Staatsvertrag verankerten Bestimmungen noch immer nicht erfüllt. Die jahrelange Verschleppung der berechtigten Forderungen der Kärntner Slowenen und der Versuch der drei im Parlament vertretenen Parteien das Volksgruppengesetz, das die nationalen Rechte der slowenischen Minderheit von ihrer zahlenmäßigen Stärke abhängig macht, in Anwendung zu bringen, richtet sich gegen den Artikel 7 des österrei-

chischen Staatsvertrages und stellt somit eine einseitige Verletzung jener Verpflichtungen dar, die Österreich freiwillig auf sich genommen hat.

Durch das ständige Zurückweichen der Bundesregierung vor chauvinistischen und deutschnationalen Kräften wurde den neonazistischen und neofaschistischen Aktivitäten weiterer Spielraum für verfassungswidrige Provokationen eingeräumt. Die Tatsache, daß gegen slowenische Antifaschisten, die die Regierung auf unerfüllte Verpflichtungen aufmerksam mach-

KDZ pozvala na stavko

Koroška dijaška zveza, ki je bila vodilni organizator šolske stavke na Zvezni gimnaziji za Slovence v Celovcu, je dijake pozvala v posebnem letaku, naj se v torek ne udeležijo pouka. V letaku je med drugim rečeno:

„29. aprila 1943 so obglavili nacistični krvniki na Dunaju trinajst nedolžnih žrtev iz Sel in kapelških gora. Kaj je bil njihov „zločin“? Bojevali so se proti ostudnemu nacizmu za svobodo in pravičnost.

14. novembra 1976 so ugrabili štirje mladi Selani v selski občinski hiši skrinjico z glasovnicami. S tem so protestirali samo proti kršitvi in samovoljni reviziji Avstrijske državne pogodbe od 15. maja 1955, ki je temelj svobode in neodvisnosti demokratične republike Avstrije. Očetje in matere teh štirih mladih Selanov so morali pretrpeti v dobi nacizma zaradi svojega protinacističnega delovanja kruto preganjanje. Zdaj pa hočejo postaviti te štiri mlade Selane pred sodišče in jih soditi kot zločince.

FLORIJAN JUG je naš sošolec na gimnaziji. FORTUNAT OLIP je maturiral leta 1975, PETER in MARIJAN OLIP sta bila prav tako dijaka naše Zvezne gimnazije za Slovence. To dejstvo so zlorabili naši sovražniki za nekvalificirane napade na našo ustanovo, ki nam jo je morala Avstrija prav na podlagi člena 7 državne pogodbe dati.

Zahtevamo od pristojnih oblasti takojšnjo ukinitvev sodnega postopka in popolno rehabilitacijo nedolžnih obtožencev.

Dijaki in dijakinje, protestirajmo proti vsem tem pojavom, ki rušijo in uničujejo demokracijo in svobodo v Avstriji, predvsem pa na Koroškem.“

ten, ein gerichtliches Verfahren eingeleitet wird, dokumentiert das Bestreben, den demokratischen Kampf der Kärntner Slowenen um ihre nationale Gleichberechtigung zu kriminalisieren und die Minderheit in die politische Isolation zu drängen.

Der Klub slowenischer Studenten in Wien und die versammelten auf dem Festkonzert des Klubs am 21. 5. 1977 im Auditorium maximum der Wiener Universität protestieren entschieden gegen dieses Vorgehen der Behörden. Das zwiespältige Verhalten der verantwortlichen Behörden, neonazistischen und neofaschistischen Aktivitäten mit Nachsicht zu begegnen, dagegen aber gerichtliche Verfolgungen einzuleiten, wenn slowenische Aktivisten gegen die minderheitenfeindliche Politik der Regierung, gegen das Wiederaufkommen des Neonazismus sowie gegen die sträfliche Nichterfüllung der Bestimmungen des Artikel 7 des österreichischen Staatsvertrages protestieren, verurteilen wir schärfstens. Mit allem Nachdruck weisen wir auf die Tatsache, daß die eingeleiteten Gerichtsverfahren nicht nur gegen die Grundpfeiler der österreichischen Verfassung gerichtet sind, sondern auch eine grobe Beleidigung aller slowenisch- und deutschsprachigen österreichischen Antifaschisten darstellen, die im Kampf gegen den Faschismus durch ihre Opferbereitschaft die Voraussetzungen für ein freies und demokratisches Österreich geschaffen haben.

Pismo bralca:

MRTVI GOVORIJO!

Ko se udeležujemo pogrebov in hodimo po pokopališčih širom po slovenski Koroški, ugotavljamo žalostno dejstvo, da ima več znanih slovenskih rodoljubov, ki so odšli v večno domovino, zdaj na svojih grobovih spomenike z nemškimi napismi. Pred kratkim sem bil pri pogrebu neke neizprosne borke za narodne pravice, pa sem videl na številnih venci en sam slovenski napis. Rodila se mi je misel, da je treba nekaj podvzeti tudi na tem področju v borbi za naše narodne pravice. (Op. J. K.)

Čuden je naslov tega članka, **bo-ste rekli, a se ujema popolnoma s koroško stvarnostjo. Če hodimo starejši ljudje po naših pokopališčih in čitamo napise nagrobnih spomenikov, prijateljev, znancev in borcev za naše narodne pravice, ugotavljamo, da so njih nasledniki dali v kamen vklesati upravičeno tožbo. V tujem jeziku je tam zapisana krivica, proti kateri so se morali celo življenje bojevati. MRTVIM, ki se ne morejo več braniti, so dali nasledniki pečat tujcev v svoji domovini. Ko so se poslavljali od rajnega očeta, matere, sestre, brata, moža, žene, prijatelja ali dobrega znanca, so lažnjeve besede ljubezni in spoštovanja zapisane na trakovih vencev, ki so jih podarili v čast (NEČAST) rajnim, — menda iz strahu, da bi jih kdo ne imenoval — še — Slovence. Hlapčevsko hlinjenje in klečeplazenje je in ostane lastno poniževanje. Strah pred krivico, ki se ponavlja in se še množi, ni dokaz naše življenjske volje, ampak znak skorajšnje obsodbe na smrt naše lastne kulture.**

Nauk zgodovine je v boju za pravico edino le „RESNICA“. Izpovejmo jo vsepovsod in pojdemo za njo tudi v neizprosno borbo in dokažimo, da smo na Koroškem Slovenci doma. Naša domovina nam ne sme postati popolna tujina.

J. K.

Ob robu povedano:

ŽALJIVA DVOJEZIČNOST
OPRAVIČILO CARITAS

Koroška Caritas je prejšnji teden pobirala stare obleke. V ta namen so dali napraviti posebne plastične vreče. Vreče so bile popisane. Napisana so bila navodila, do kdaj in kje je treba oddati stare obleke. Vse je bilo napisano v nemščini. Vsa navodila za „poštene ljudi“. Samo ena stvar je bila napisana tudi v slovenščini: „Jeder Diebstahl wird polizeilich verfolgt! Vsaka kraja bo od policije preganjana“.

Razumljivo, da je taka huda žalitev razburila naše ljudi. Val upravičenega ogorčenja in svete jeze se je razlil po naši zemlji. Dobili smo vrsto ogorčenih dopisov. Enega objavljamo tukaj: „Caritas pošilja vreče za nabiranje oblečil v dobre namene, vse z nemškimi napismi. Edino policijske groznje za tatvine pa poudarja v slovenskem jeziku. Ali smo Slovenci tatovi?“

Vest o ogorčenju zaradi hude žalitve je dosegla tudi sedež koroške Caritas. 13. maja nam je poslal ravnatelj dr. Viktor Omeiko naslednje opravičilo: „Caritas se upravičuje.“

Za zbirko starih oblek je Caritas razposlala rumene polivinilaste vreče. Na teh vrečah je natisnjeno tudi navodilo, kako se naj zbirka izvede. Vse besedilo je v nemščini, edinole stavek ‚Vsaka kraja bo od policije preganjana‘ je tudi v slovenščini. Zaradi pomanjkljivega dogovora (vreče so se tiskale izven Koroške) je prišlo žal do nam neljube sedanje rešitve, za katero se opravičujemo.“

LE OD KOD IMA KVALIFIKACIJO?

Celovška „Kleine Zeitung“ je objavila zadnjo soboto (14. 5. 1977) dvostransko poročilo o delovnem dnevu deželnega glavarja. Šest ur je prebil Heinz Stritzl ob Leopoldu Wagnerju, s čigar manjšinsko politiko je verjetno kar zadovoljen. Med drugimi stvarmi tudi omenja, da je pokukal v Wagner-

ŠT. PETER NA VAŠINJAH:

25-letnica cerkvenega pevskega zbora

Verniki in ljubitelji cerkvenega petja iz domače župnije in sosednjih krajev so se zbrali v soboto, 14. maja 1977, v farni cerkvi k prazničnemu zborovskemu koncertu, v nedeljo pa k slovesni jubilejni sv. maši, pri kateri je predvajal zbor lastno skladbo organista in pevovodje Anton Mucherja.

Šentpeterski cerkveni zbor je pod vodstvom Mucherja zaslovel preko farnih meja, saj ga mnogi poznajo od njegovih nastopov v romarski cerkvi na Lisni gori.

25 let je dosti dolga doba, da se zbor zasluzno počasti za vso njegovo zvestobo v teh letih, za neumorno delovanje v čast božjo in versko spodbudo ljudi.

Pokopali smo Karicljevega očeta

10. maja smo spremili k zadnjemu počitku na šentlipšo pokopališče Valentina Kariclja, pd. Karicljevega očeta. Veliko pogrebcev mu je izkazalo zadnjo čast. Od rajnega Karicljevega očeta se je na grobu poslovil vodja Volilne skupnosti v Žitari vasi Jože Golavčnik, ki je med drugim dejal: „Ne iz stare navade, ki je, kot pravimo, železna srajca, temveč iz globokega spoštovanja do pokojnega Karicljevega očeta smo se zbrali tu ob odprtem grobu, da se poslovimo od rajnega. Iz globine srca čutim dolžnost, da se pokojnemu Karicljevemu očetu zahvalim v imenu cerkvenih pevcev in cerkvenega odbora za vsa opravljena dela, ki jih je rajni storil. 50 let je pel pri cerkvenem zboru, nadalje je bil odbornik cerkvenega sveta, kjer je bilo treba marsikaj rešiti za blagor naše šentlipške farne skupnosti.“

Karicljev oče ni bil le skrbni oče svoji družini, ampak ga je vezala ravno taka ljubezen do cerkvenih pevcev. Vsi, ki smo se zbirali okoli cerkvenega petja, smo imeli pokojnega očeta prisrčno radi. Bil nam je vzgled požrtvovalnosti in

v soboto zvečer je zbor v dveh delih predvajal cerkvene pesmi Bogu v čast in Mariji v slavo.

Župnik Maks Michor, odgovorni pokrajinski kantor, je izrekel zboru in njegovemu pevovodji Tončeuju iskrene čestitke in zahvalo, ker vsak, ki le količkaj pozna težave zborovskega pevskega udejstvovanja, ve, koliko idealizma, požrtvovalnosti in vztrajnosti je treba zastaviti, da se v današnjih razmerah pasivnega kulturnega konzuma še najdejo ljudje in predvsem tudi mladi, ki so se teden za tednom s pevskega vajami pripravljali na obhajanje nedeljskega liturgičnega slavlja.

V nedeljo je zadonela v Št. Pe-

idealizma. Njegovi odliki sta bili točnost in pravičnost. Rajni ni bil strahopeten, če je bilo treba braniti dobro ime naše verske in narodne skupnosti.

Dolžnost mi je, da se v imenu predsedstva in odbornikov posojilnice v Dobri vasi, katere član je bil nad 37 let, zahvalim za njegovo plodno sodelovanje; pred 28 leti je bil izvoljen v nadzorni odbor hranilnice, kjer je vestno izpolnjeval to funkcijo.

V imenu odbornikov Volilne skupnosti v Žitari vasi se prav tako zahvaljujem rajnemu Karicljevemu očetu za njegovo neumorno delo za narodno skupnost.“

Zmeraj je podpiral ideale, ki jih je izrekel in zapisal naš veliki škof Anton Martin Slomšek:

Vera bodi vam luč,
materina beseda pa ključ
do zveličavne narodne omike.

Sopevci šentlipškega cerkvenega zbora vam podajamo v slovo tele besede:

Pač grob bo zakril vam teló,
a duši zdaj dom je — nebó.
Za dobra, za blaga vsa dela,
tam večno vam sreča bo pela!

ZA TISKOVI SKLAD
SO DAROVALI:

Janko Pečnik, Rute	100.—
Martin Potočnik	100.—
Alojz Samonik, Vrba	100.—
Mirko Sabotnik, Roda	90.—
Ursula Nagele, Št. Jakob	50.—
Družina Jesenik, Lipa	50.—
Anton Samonik, Škofiče	50.—
Ljudmila Wertschnick, Škofiče	50.—
Filip Lutnik, Doljna vas	50.—
Marta Wrantschurnik, Breg	50.—
Julijana Lechner, Gornja vas	50.—
Pavel Visočnik, Dob	50.—
Franc Trap, Dvor	50.—
Pepca Weiss, Pliberk	50.—
Josef Partl, Bistrica	50.—
Neimenovani, Suha	50.—
Franc Srienec, Podlog	50.—
Jakob Skuk, Potoče	50.—
Johan Bauman,	
Št. Peter na Vašinjah	50.—
Janez Buch, Klopce	50.—
Neimenovana,	
Bistrica pri Pliberku	40.—
Teodor Papala,	
Marija na Zilji	40.—
Jožef Pörsch,	
Bistrica pri Pliberku	40.—
Ciril Rudolf,	
Bistrica pri Pliberku	30.—
Marija Karlbauer, Šmartin	30.—
Amalija Krištof,	
Bistrica pri Pliberku	20.—
Helena Vauče, Letina	20.—
Katarina Kumer, Ponikve	20.—
Berta Riepl, Hrenovče	20.—
Josef Dermutz, Vrba	20.—
Marija Tschertev, Šmiklavž	20.—
Neimenovana,	
Bistrica pri Pliberku	5.—

Berite in širite „nt“!

tru slovesna sv. maša, ki jo je komponiral pevovodja Tone Mucher sam in ki jo je zbor tako doživeto zapel, da bi želeli še čimveč takšnih zborovskih nastopov.

Prof. Jože Ropitz, škofijski kantor, je poudaril pomen in važnost cerkvenega, tako zborškega kot tudi skupnega ljudskega petja, ker naj bi oboje prispevalo k čim boljšemu notranjemu razpoloženju za prejemanje božje besede in za obhajanje sv. evharistije.

G. župnik Anton Goršek se je ob koncu te jubilejne slovesnosti zahvalil svojemu farnemu pevskega zboru in njegovemu pevovodji in organistu za vse dragocene ure, neštivilne skrbi in poti, ki so jih pevci žrtvovali za božjo čast, za veselje vseh vernikov, ne nazadnje pa tudi v lastno versko in notranje kulturno doživetje.

G. župnik je ob tej priliki izročil organistu in duši zbora Antonu Mucherju ter nekaterim drugim pevkam in pevcem škofovo listino z zahvalo za 25-letno zvesto sooblikovanje bogoslužja.

Cerkvenemu pevskega zboru k njegovemu jubileju iskreno čestitam!

ROŽEK

Žandar Pepi Schramm iz Brezja pod Humom je pred nekaj dnevi treščil s svojim avtom v staro Seidlovo hišo na Bregu pri Rožeku. Hudo poškodovan leži v celovški bolnišnici.

ŠT. JAKOB V ROŽU

Hedwig Sitter, pd. Hofmüllnerjeva z Reke, je prišla prejšnji teden, iz doslej neznanega vzroka v Srejah s svojim avtomobilom z novo speljane ceste in zadela ob drevo. Na istem mestu se je bil pred leti smrtno ponesrečil z motornim kolesom Zwitterjev sin Toni z Rut pri Podgorjah.

V četrtek zvečer je povozil neki mladinec s svojim mopedom znanelega potujočega pleskarja in „marvarja“ Karla Kögla. 76-letni Kögl, predhodnik našega stalnega turista Lojza, je umrl za posledicami poškodb na poti v bolnico. Domnevajo, da sta bila oba, preminuli in mladenič, malo v rožicah.

ROŽEK

(Tragična nesreča)

Pri delu v šentjakobski občini je postalo marljivemu Hanzeju Melinzu, pd. Matevžu iz Spodnjih Goric slabo, nakar se je hotel peljati s svojim avtom domov. Na poti mu je najbrž odpovedalo srce; avto je „brez voznika“ z vso silo treščil v vogal Primkove hiše na Reki. Matevža smo pokopali v soboto na rožeškem pokopališču, kjer počiva že tri leta njegov edini sin Hanzej, ki se je bil ponesrečil 20-leten pri svojem delu kot železničar na Štajerskem.

Zalujoči vdovi in materi ter sorodnikom izrekamo iskreno sožalje!

PLIBERK

Posojilnica Pliberk vabi svoje člane, prijatelje in vse, ki radi potujejo, na

ZADRUŽNI IZLET

ki bo na binkoštni ponedeljek, dne 30. maja 1977, na Štajersko.

Spored izleta: ogled drevesnice na Muti, ogled tovarne umetnih gnojil v Rušah, ogled tovarne avtomobilov Maribor in ogled kmetije in razgovor z združniki.

Odhod iz Pliberka ob 6. uri zjutraj izpred Zadruga v Pliberku (pristop možen tudi v Šmihelu, Blatu, Nonči vasi, Dobu in na meji na Holmecu). Povratek preko Celja in

PRIREDITVE

KONCERT

Prireditelj: SPD in Mešani pevski zbor „Rož“ iz Št. Jakoba v R. Kraj: Farna dvorana v Št. Jakobu v Rožu Čas: nedelja, 29. 5. 1977, ob 20.00 Nastopata: Mešani pevski zbor „Rož“ iz Št. Jakoba v Rožu in moški pevski zbor „Vres“ iz Prevalj

DOM v TINJAH

OPOZORILO!

Zaradi prej nepredvidenih terminskih težav moramo srečanje absolventov Kmetijske šole v Tinjah, preložiti na nedeljo, 19. junija.

Ponedeljek, 30. 5. 1977, od 14. do 20. ure

„IZOBRAŽEVANJE —
POMOČ ZA OBLIKOVANJE
ŽIVLJENJA“

Srečanje absolventk
gospodinjstvih šol

Referenta: sr. Gonzaga Kobentar
župnik Vinko Zaletel

Torek, 31. 5. 1977, od 8. do 20. ure

„JEDILA NA ŽARU“

Kuharski tečaj za duhovnike
in učitelje

Voditeljice: sr. Vendelina, sr. Hema,
sr. Monika

Sobota, 4. 6. 1977

ROMARSKO POTOVANJE
V AKVILEJO IN MARIJINO
SVETIŠČE NA OTOKU
BARBANA

Cena: 170.— šilingov

Od ponedeljka, 13. 6. 1977,

do ponedeljka, 20. 6. 1977

ROMARSKO POTOVANJE V
TURIN — LURD — AVIGNON
— LA SALLETTTE

Cena: 2950.— šilingov

Mladinski dan v Ločah
5. VI. 1977, ob 11. uri

Nekaj dopisov smo morali preložiti za drugič zaradi tehničnih zaprek. Prosimo za razumevanje.

MATURITETNO SREČANJE!

Maturanti Slovenske gimnazije, letnik 1972, se srečajo na binkoštno soboto, dne 28. maja 1977, ob 18.00 v hotelu „Mondschein“ v Celovcu.

Velenja okoli 20. ure. Stroški vožnje in kosila znašajo 160.— šilingov.

Prijave sprejema Posojilnica Pliberk (tel. 25 83, izven službenega časa 21 30).

NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslov: „Naš tednik“, Celovec, Viktringer Ring 26. 9020 Klagenfurt. — Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave 72 565. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel. 22207. Naročnina znaša letno: za tuzemstvo 150.— šil., za Jugoslavijo 150.— din za ostalo inozemstvo 250.— šil. (po zračni pošti 500.— šil.). — Lastnik in izdajatelj: Narodni svet koroških Slovencev — Odgovorni urednik: Nužej Tolmajer, Verovce štev. 2. 9065 Zrelec. — Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26.

(Nadaljevanje s 1. strani)

vzorno mladino, ki je pripravila šolsko akademijo na Slovenski gimnaziji, akademijo, ki je ob vsakem zaključku šolskega leta, letos še posebno slovesna. Reka ljudi vre v veliko dvorano, kjer se z odra blešči velik napis, geslo, v katerem smislu poteka proslava: „DOMOVINA, DAJ MI ROKO“. — „IHR SEID EIN TEIL DIESES LANDES“.

Ko so izzveneli zadnji akordi Jenkove pesmi „Lipa“, v interpretaciji mladinskega zbora, je povzel besedo slavnostni govornik ravnatelj Slovenske gimnazije dr. Pavle Zablatnik. Po pozdravu vrste vidnih gostov je dr. Zablatnik med drugim dejal tole:

Zvezna gimnazija za Slovence, ki obhaja letos 20-letnico svojega obstoja, se je rodila iz obveznosti, ki

Slavje ob 20-letnici Slovenske gimnazije

je dozorel. Gimnazija je učakala svoj prvi osmi razred in prvo maturo. Sam deželni glavar Ferdinand Wedenig je kot predsednik Deželnega šolskega sveta med šolsko akademijo slovesno izročil zrelostno spričevalo 17 maturantom. Ob 10-letnici prve mature leta 1973 smo našli že 334 maturantov Slovenske gimnazije. Letos imamo že 15. maturo s 36 maturanti. Skupno število vseh maturantov naše gimnazije se je zdaj že povzpelo na 475.

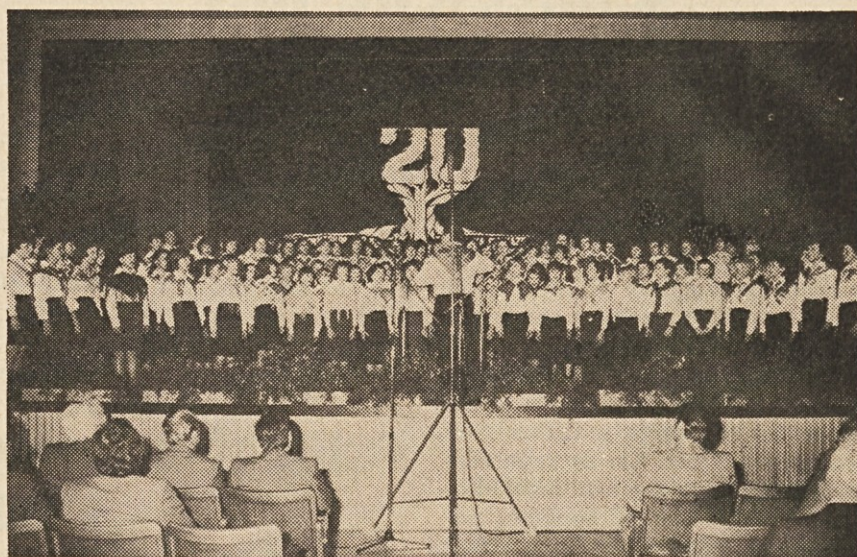
To je vsekakor lepa žetev po 20 letih obstoja Slovenske gimnazije, ki kaže, da se je Drimmlova »poskušna šola« kar dobro obnesla. Ob prvi maturi je Slovenska gim-

stavljeni molčeče opazovalce, največ čuječe soustvarjalce in sooblikovalce dežele. Danes že vidimo absolvente v vseh poklicih na delu kot inženirje, kot zdravnike, kot učitelje in profesorje, kot duhovnike in uradnike, pa tudi kot politike. Šola jim je dala potrebno splošno izobrazbo ter jih naučila resnega dela, ki je podlaga poklicnemu udejstvovanju.

Razveseljivo je dejstvo, da imajo absolventi šole že svoje otroke na šoli, kar dokazuje, da smo Slovenci še zdrav narod in da je Slovenska gimnazija last nas vseh.

Ob dvajsetletnici se tega dejstva zavedamo in bomo tej šoli posvetili še več ljubezni in skrbi.

Le komu se ob poslušanju koroške narodne pesmi še niso ovlažile oči? In ni jih malo, ki tedaj preprosto ne morejo skriti iz oči privrelih solz. Taka čustva zmore izvabiti le prvakinja med slovenskimi narodnimi pesmimi — koroška narodna pesem. Iz korenin Koroške, tega lepega dela naše zemlje je pognala ta pesem, zasidrana je v njej, da je nihče nikoli ne bo mogel izruvati. In tako smo zamaknjeni poslušali biser med koroškimi narodnimi pesmimi „Pojd' am u Rute“, ki je privrela iz 130 grl mladinskega zbora.

Mladinski zbor s svojim pevovodjem

Drugi del prireditve je začel ansambel „Drava“ z dvema skladbicama: slovensko narodno „Sonce čez hribček gre“ in rusko „Suliko“.

Prisrčna je bila slika, ko so se okrog dr. Antona Feiniga zbrali prvčki vseh treh prvih razredov in korajžno zapeli, ob delni pomoči metalofona, ksilofona, trianglera in orgel, tri narodne pesmice: „Lepo je pomlad' na svet“, „Lepo mi poje“ in „Dobro jutro, fantje, vstajajte“.

la Mare moja (dalmatinska narodna), „Rdeči nageljček“ (Joško Kovačič), „Moj očka so mi rekli“ (slovenska narodna) in „Venček slovenskih narodnih napevov“, je ansambel razgrel in zabaval občinstvo, ter s tem dokazal, kako radi ljudje poslušajo domače viže.

„Gimnastiko včeraj in danes“ sta z dijakinjami od 3. do 7. razreda naštudirali prof. Maja Kupper in učiteljica Marica Tischlerjeva.

Mladinski zbor je nato čestital Milki Hartmanovi za 75-letnico z njeno pesmico „Ne laži, fantič“ v priredbi Matije Tomca.

Nazadnje pa je izbrani zbor zapel tri zahtevnejše pesmi: „Vlahi“ (Josip Murn Aleksandrov — Matija Tomc), večno lepo slovensko narodno „Rasti, rožmarin“ v Adamičevi harmonizaciji ter prekmursko narodno „Iz daleke zemlje“ v priredbi Matyasa Seiberja.

O nastopu mladinskega in izbranega zbora, pod strokovnim vodstvom prof. Jožka Kovačiča, ne nameravam pisati strokovne kritike, pač pa moram poudariti, da so v primerjavi s prejšnjimi nastopi očitni premiki in izvajanju.

Ubranst mladih glasov ter izbira pesmi je prijetno presenetila. Prav zaradi tega so bili mladi pevčki deležni zasluženih aplavzov.

16 točk obsegajoč spored je brezhibno potekal in s tem neprestano dvigal navdušenje hvaležnega občinstva, staršem in prisotnim profesorjem pa je bilo v veliko zadovoljenje, da so se vsi nastopajoči dijaki in dijakinje tako lepo odrezali.

Odrsko sceno sta pripravila dipl. inž. arh. Janez Oswald in prof. Zorka Weiss: iz skupnih korenin je zraslo drevo, staro 20 let, z napisom: „DOMOVINA, DAJ MI ROKO...“ in „IHR SEID EIN TEIL DIESES LANDES...“

V odmoru in po končani akademiji so se ljudje zgrnili v predvorani, kjer je bila razstava likovnih in ročnih del učencev Slovenske gimnazije, katero so pripravili profesorici ga. Janja Zikulnig, gdč. Zorka Weiss in prof. Janez Oswald. B. L.

Vse slike: Foto Domanjko

Recitatorji v svojem elementu

Vsestranski muzikant, Joško Kovačič

nazija štela 11 razredov z 297 učenci in 18 profesorji. Pred 10 leti smo imeli že 15 razredov s 398 učenci, ob 10-letnici prve mature leta 1973 je bilo 16 razredov s 424 učenci in 30 učitelji, letos pa imamo 19 razredov s 493 učenci in 33 profesorjev; med njimi je 10 absolventov naše gimnazije.

Slovenska gimnazija utrjuje položaj in obstoj slovenske narodne skupnosti na Koroškem, s tem da ji nudi narodno zavedno inteligenco, ki bo »z uma bistrim mečem« znala braniti svoj narod. Narod brez lastne inteligence bi bil danes obsojen na smrt.

Ansambel „Drava“, v sestavi: Roman Verdel, 7. b (harmonika), Irena in Helena Verdel, ter Uši Ke-

Pogled na prepolno dvorano Delavske zbornice

V naslednji točki je poslevodeči predsednik Deželnega šolskega sveta Karel Kircher v kratkem nagovoru čestital Slovenski gimnaziji k jubileju in ji zaželel še veliko uspehov na pedagoško-didaktičnem področju.

Predno pa je mladinski zbor zapel naslednjo pesem, je njegov pevovodja Joško Kovačič podal avditoriju tole pojasnilo: „Pesem ‚Le tja, kjer je trata zelena‘, ki je nastala v Selah, in jo je napisal Simon Olip, poklanjamo vsem trpečim Slovincem, tudi tistim po svetu, ki se bojujejo za naše pravice.“

V najožjem okolju naše skupne Koroške moramo gojiti duha strpnosti, kajti le tako bomo ustvarili ustrezen model za mirno sožitje med narodi sosedni. Temu cilju služijo prijateljska srečanja Slovenske gimnazije z drugimi gimnazijami naše dežele ob skupnih kulturnih nastopih z dvojezičnim sporedom. To težnjo je tudi jasno odražal spored nedeljske jubilejne šolske proslave s tematiko, ki nam jo je tolmačil prof. dr. Reginald Vospersnik s svojo spremno besedo ob Župančičevi pesniški izpovedi: „Domovina, daj mi roko...“ in ob Perkonigovem prijaznem priznanju: „Tudi vi ste del te dežele...“. Recitatorski del so občuteno podali: Mirjam Šlemic (5. b), Sigi Kolter (6. a) in Pepca Čertov (7. b).

Sledil je nastop izbranega zbora (80 dijakov in dijakinj) z dvema pesmima: „Socej, moj sel“ (koroška narodna v priredbi Oskarja Deva) in zahtevnejšo Liparjevo „Pesem o mlinu“ na besedilo Adolfa Šinkovca.

Telovadba: plavalni skok čez skrinjo

jih je Avstrija prevzela po državni pogodbi iz leta 1955.

Pred 20 leti je Slovenska gimnazija začela pouk pod vodstvom prvega ravnatelja dr. Jožka Tischlerja z 8 profesorji v treh razredih s 101 učencem. Ko je čez dve leti dosegla višjo stopnjo, je pognala dve veji: humanistično gimnazijo z obvezno grščino in realno gimnazijo z obvezno angleščino. Po zakonu o šolski organizaciji iz leta 1962 se je realna gimnazija na naši šoli preimenovala v gimnazijo za žive jezike, pouk pa je ostal pri starem. Važen dogodek je prineslo Slovenski gimnaziji leto 1963. Klas

lih, vse iz 6. b razreda (kitare), je nato poskrbel za osvežitev s Polanškovo „Ljubeljska dolina“.

Na oder je stopil zatem nekdanji ravnatelj šole dr. Joško Tischler, ki je v kratkih besedah povedal:

Ob koncu dvajsetletnega obstoja Slovenske gimnazije, čestitam k uspešnemu razvoju šole kot sodelavec pri rojstvu le-te leta 1957. Kar mi je 15. junija 1957 pri razgovoru na Dunaju sekcijski šef dr. Johann Vogelsang naročil: »Šola mora vzgajati dobre Slovence in dobre Avstrijce,« to šola v polni meri vrši. Mladina ne sme pred-

Dr. Anton Feinig z otroškim zborom

MILENA MERLAK:

Zimzelene luči

Nedavno je slovenska pesnica Milena Merlak izdala pesmi pod naslovom „Zimzelene luči“ in so izšle v knjižni obliki pri Mladiki v Trstu.

V uvodu daje pesnica bralcem tole napotilo:

„Pričujoča pesniška zbirka je nastala postopoma iz pesmi, ki sem jih več let pisala za slovenske oddaje radia Glas Nemčije v Kölnu, pa tudi za slovenske radijske postaje v Trstu in Celovcu — in sicer za vse večje praznike med cerkvenim letom. Ker se zaporedje praznikov s svojo več ali manj strogo določeno versko vsebino, povezano s tostranskimi in onstranskimi pomeni, vsako leto ponavlja, najdemo tudi v tej zbirki priložnostnih pesmi več inčič za posamezne praznike, največ seveda za tiste, ki so vodilnega značaja in dajejo pečat celemu letu in vsakokratnemu letnemu času. Kako živa je še vsebina božiča in velike noči za verujočega človeka, da drugih praznikov ne omenjam, mogoče nekoliko kažejo tudi številne božične in velikonočne pesmi, saj sem jih vsako leto znova pisala z živo notranjo prizadetostjo, čeprav sem jih morala za radio primerno

tematsko variirati in upoštevati dejstvo, da morajo biti za poslušalce akustično sprejemljive in razumljive, a po možnosti tudi zanimive. Skušala sem z besedami oživeti, ohraniti tudi za bodoče rodove del svojih najbolj dragocenih otroških in mladostnih spominov, ko smo doma po mamini za slugi lepo praznovali vse praznike. Ker sem čutila neuničljivo aktualnost vseh prazničnih skrivnosti, se

Uspešen nastop zbora „Gallus“ v Ljubljani

Pred kratkim je naš mešani pevski zbor Jakob Petelin-Gallus gostoval v filharmonični dvorani v Ljubljani. Gallus je pel slovenske umetne in narodne pesmi, med katerimi je bila povečini koroška narodna pesem.

Srečanje z občinstvom matične domovine pa ni teklo samo s pesmijo, ampak tudi z govorjeno besedo. Občinstvo, ki je skoraj do cela napolnilo filharmonično dvorano, je bilo prisrčno in je toplo sprejelo naše pevce. Ugajala je pristna, domača govorica, hudo-

mi je porodila notranja potreba, da bi prikazala, kakšno naj bo njihovo praznovanje v okviru problemov današnjega časa... Več pesmi pa je nastalo neposredno, iz spontanega pesniškega podoživetja posameznega praznika.

Dovolite, dragi bralci, da Vam priporočim iz pesmi ne samo kot intimno pesniško branje v samotni, ampak tudi kot praktično uporabljiv poetični priročnik za Vaše javne, oziroma privatne in družinske praznične prireditve.“

Pesmi „Zimzelene luči“ so na prodaj tudi v knjigarni Mohorjeve družbe v Celovcu.

mušna v besedi in domotožna v glasbi.

V drugem delu koncerta se je navdušenje občinstva še stopnjevalo, tako da skoraj ni bilo pesmi, ki je ne bi morali ponoviti. Koroška pesem je vprav v neprisljennem oblikovanju besed in stavkov zazvenela pristno, podoživljeno.

Koroškim pevcem, ki delajo v čisto drugačnih prilikah, je treba samo čestitati. Jožko Kovačič, občutljivi glasbenik — je tudi solist — in vodnik, je s svojimi pevci dosegel izredno občuteno podoživljenost pri narodnih pesmih „N'mav čriez jizaro“, „Je na Dravci mehva“, tudi po solistovi zaslugi je bila zelo dobra Tomčeva pesem „Janičar“.

Kot je pevovodja Jožko Kovačič povedal, je njegov zbor rad pel v filharmonični dvorani, kot že dolgo ne, zaradi njene sijajne akustike in pa zaradi čudovitega občinstva.

3. mednarodni gledališki teden v Beljaku

Kot je znano, poročali smo tudi v našem listu, je bil v Beljaku prvi teden v maju, tokrat že tretjič, „mednarodni gledališki teden“, tako imenovani „Spectrum 77“.

To je eden izmed gledaliških festivalov, ki je edinstven po zamisli in tudi po širini. Glavni organizator festivala je izredno prizadevni gledališčnik in vodja Alfred Meschnigg, ki organizira gledališki teden vsako drugo leto.

Gledaliških festivalov je v svetu skoraj že preveč, vendar lahko rečemo, da je ta v Beljaku res edinstven, kar tiče zamisli in organizacije. Organizatorjev beljaškega gledališkega festivala namreč ni bilo strah povabiti celo plesne skupine z indonezijskega otoka Bali, prav tako jim niso bili mar politični, gospodarski in vojaški

bloki. Tako so se srečali letos v Beljaku Poljaki, Madžari in Češko-slovaki ter njihovi ansambli, med katerimi sta dali prvi dve državi lepi predstavi; še posebej velja to za Szajnovo Repliko iz Varšave.

Skupaj je gostovalo 23 igralskih skupin, ki so zastopale 14 držav s treh celin.

Organizatorji v Beljaku so povabili, kot je znano, tudi dve skupini iz Jugoslavije in sicer sta nastopili iz Slovenije dve: Primorsko dramsko gledališče je uprizorilo Behanovega „Talca“, KUD Kobanci iz Kamnice pri Mariboru se je predstavilo z lutkovno igro „Žogica Marogica“, ki je močno ugajala, tako nemškimi kot slovenskim otrokom, kajti lutkovni igralci so gostovali tudi v Šmihelu in Št. Jakobu v Rožu.

Slovenska poezija v Črni gori

Mestece Bijelo Polje v Črni gori se, kljub temu da šteje komaj šest tisoč prebivalcev, ponaša z zelo živahnim kulturnim življenjem. Med drugim izdajajo svoje literarno glasilo „Odzivi“, ki ga ureja pisatelj Ljubisav Miličević.

„Odzivi“ so obenem središče, ki že vrsto let prireja „Ratkovičeve večere poezije“, tradicionalna literarna srečanja posvečena spominu Riste Ratkovića, pesnika, pisatelja in dramatika, ki je bil rojen v Bijelem Polju. Letos jih bodo priredili že sedmič.

Ker je občina Bijelo Polje pobratena z občino Ljubljana-Center, so sklenili letošnje Ratkovičeve večere poezije posvetiti sodobni slovenski poeziji. V ta namen bodo najprej posvetili slovenski poeziji posebno številko „Odzivov“. Nato nameravajo do konca avgusta izdati v knjižni obliki „Antologijo sodobne slovenske poezije“, v kateri bodo poleg Župančiča, Bora, Kocbeka, Vipotnika, Kajuha in Zlobca ter nekaterih drugih pesnikov zastopani tudi poeti, ki ustvarjajo izven matične domovine, pri nas na Koroškem in v Italiji.

Antologijo pripravljata Ljubisav Miličević in Mitar Sekulić. Višek bo dosegla akcija na samih „Ratkovičevih večerih“, ki bodo letos 3. in 4. septembra. Jedro prireditve bo, poleg vrste drugih manifestacij, kot so podelitev nagrade za najboljšo knjigo črnogorskega avtorja, ki je izšla v času med dvema festivaloma, ali razglasitev rezultatov natečaja za prispevke mladih pesnikov, simpozij, posvečen sodobni slovenski poeziji. K sodelovanju so povabili vrsto slovenskih pesnikov in uglednih literarnih kritikov iz Beograda, Titograda in Ljubljane, ki se ukvarjajo s slovensko literaturo. M. R.

OBIŠČITE GALERIJO WERNERJA BERGA V PLIBERKU!

Andersenove pravljice na pliberškem odru

V nedeljo, 15. maja, se je pliberškemu občinstvu predstavila „Grupa poetica“ iz Celja z musicalom „4 x 4“. Grupa štirih igralcev celjskega gledališča je obiskovalcem v odrski obliki predstavila štiri Andersenove pravljice, kot „Svinjski pastir“, „Kakor pravi stari je zmeraj prav“, „Cesarjeva nova oblaciča“ in „Cesarjev slavec“. Gledalcem, ki so bili različnih starostnih stopenj, vse od najmlajših pa do starejših, so umetniki iz Celja bogato razdajali vso svojo umetniško spretnost v igri, petju in plesu. Neprisiljeno so privabljal glasen smeh in močan aplavz že kar med igranjem, še posebno pri „Cesarjevih novih oblacičih“ in globoko, že skoraj solzno sprejemanje zadnje, najlepše pravljice „Cesarjev slavec“, ki je vsebovala tudi največ življenjske in sporočilne izpovedi. Naj ne bo povedano preveč, če se napiše, da se je človek po predstavi počutil kar neka-

ko drugačnega, sicer pa, kako tudi ne, saj je postal zopet bogatejši za čudovito izpolnjeni večer. Še veliko in še več bi lahko napisali o predstavi in o celjskih igralcih, ki so v svojo igro vložili sebe celega, ne moremo pa napisati, in to se dogaja vedno pogosteje, da je bila dvorana nabito polna ali vsaj polna. Bila je le napol zasedena. Seveda pa moramo poudariti, da je bila tista maloštevilna publika res čudovita. Navdušeno je spremljala predstavo, jo vso sprejemala vase in jo nagrajevala z odkritim navdušenjem in glasnim dolgotrajnim aplavzom. O tej predstavi in tudi še o drugih, že preteklih, se poraja mnenje, da bo potrebno vzbuditi večje zanimanje in potrebo po vseh vrstah kulturne umetnosti, in če zahtevamo od umetnika celega človeka, se mu tudi mi lahko razdamo malo, vsaj za uro in pol.

PA BO POMLAD PRIŠLA

Pa bo pomlad prišla
z oblaki šumečimi,
pa bo pomlad prišla
z rožami rdečimi,
s čistimi rosnimi,
mladimi rožami...
O, kak se po rožah
toži mi!

Pa bodo deklicam
v mraku oči zažarele,
pa se čez nadržja
majice bele napele,
oj, tiste majice,
z rokavci kratkimi...
Kdor jih kdaj božal je,
temu pomoči ni!

Pa bo srebrni ščip
sameval nad ribniki,
vali drhteči se lilijam
plaho dobrikali,
jug serenado šumel,
v sencih brez sanjala dva,
zvezde visoke bleščale...
Oj, ne hodite tja!

Jaz pa le pojdem takrat
za oblaki šumečimi,
jaz pa le pojdem takrat
za rožami rdečimi:
morda kdaj najdem cvet,
morda kdaj srečam oči,
tihe, dobre oči,
tihe, dobre oči. Ivan Minatti

DR. FRAN DETELA:

20

Mala življenje

POVEST

„Ker mi je vroče,“ odgovori ona, a naenkrat je spregledala Rozalka in razumela popolnoma pomen Šimonovih besed. Za Jurijem gleda Anica, tako si je dejala in nejevolja jo je obšla. Dasiravno pravzaprav ni imela rada Jurija in ni občevala z njim prijazneje ko z vsakim drugim, jo je vendar obšla nevoščljivost, tako da je čutila ali vsaj mislila tako, da ima Jurija tudi rada. Čudno je časih človeško srce: spoznanje in zavest, da druge kaj zanima, da se drugi potegujejo za to, kar je nam le malo v čisljih, razneti tudi hladno čustvo, in za kar se prej nismo dosti menili, to cenimo zdaj visoko, zato ker je drugim všeč.

„Meni pa ni nič vroče,“ odgovori ponosno Rozalka, in to je bil konec govorjenja. Molčé je stopala družba proti domu, zakaj vsak je imel svoje misli. Deklicama je potemnelo obličje, in čutili sta, da jima gre nekaj navzkriž. Anica je pač dobro vedela, da njen brat nima posebne cene pri Rozalki, a dasi je Štefanu to tudi časih povedala, ji vendar ni nikdar verjel. Fantu ni hotelo v glavo, kako bi ga dekile, za katerim bi on pogledal, ne maralo. Edini sin, si je mislil, dom gotov in tak fant! Zdaj vem, je dejala Anica sama pri sebi, zakaj ga ne mara in zakaj sta si z

Jurijem taka prijatelja. Meni ni prinesel nič šopka! Prav nesrečna je bila Anica. Kako vesela je bila pred malo dnevi, ko so njeni starši vzeli v misel, da bodo tudi njo omožili, kadar vzame Štefan Rozalko, in da bi jim bil Jurij kot zet jako pogodu. Oh, njej bi bil tudi! Toda zdaj pa on že na drugo misli. — Nemara se je pa le ona vanj zagledala, se je tolažila Anica, in se Jurij nič ne meni zanjo. Saj mi je že povedal, da je rad v moji družbi in da rad z mano govori; Pečarjevim mora seveda bolj streči. Tako se je skušala pomiriti.

Rozalko so pa tudi navdajale neprijetne misli. Anica dobi Jurija, tako si je dejala, jaz naj bi bila pa s tem pustim človekom zadovoljna, s tem Štefanom! Aha, zato hodi Anica zdaj tolikokrat k nam, da se z njim pomenkuje. Glejte, glejte, ne izbira slabo. Toda Jurij je pa zanjo vendar predober. In nekako zaničljivo je premerila z očmi Aničino šibko postavo. To je zdaj dobro vedela, da Štefana nima nič, prav nič rada.

Jurij se je pa čudil, zakaj je zgovornima deklicama beseda tako hitro zastala; ker pa njemu samemu ni bilo toliko do govorjenja, je molčal tudi on. Tako ošaben ni bil misliti, da je on vzrok kakšne zamere. Ker sta ga radi imeli obe družini, je skušal vedno obema ustrezati; a da bi se za katero deklic posebno brugal, se mu je zdelo brezumno. Saj je vedel, da je le za nekaj časa varen, da bo le tako dolgo živel v miru, dokler ga ljudje ne spoznajo in ne zapode, in buditi prazno upanje Rozalki ali Anici, se mu je videlo tem pogrešneje, ker je bil njiju staršem hvale dolžan. Tako ni bilo pravega veselja na ta najlepši praznik, skoraj nihče pa ni vedel pravega vzroka. Štefana je to seveda malo motilo. Če ne prej, pa pozneje; saj fantovanje

je tudi lepo, si je mislil in pobiral pirhe in žvižgal in vriskal, da je bil ves hripav.

„Rozalka, imaš kaj pirhov?“ nagovori Jurij deklico, ko sta bila sama pred hišo.

„Saj ti jih bo Anica dala,“ mu odgovori ta na kratko. Jurij je postal in jo gledal.

„Ti si huda name,“ pravi. „Zakaj pa?“

„Nič huda.“

„Zakaj mi torej ne daš pirhov?“

„Saj ne maraš za moje, ko imaš drugih dosti,“ odgovori Rozalka, steče v sobo in prinese jabolk in pomaranč.

„Ne smeš biti huda, Rozalka,“ pravi Jurij. „Ali sem ti kaj hudega storil?“

„Kaj mi boš storil!“ odgovori ona, se obrne in odide. Skoraj vse popoldne pa jo je bolela glava.

„Prehladila se je,“ je rekla mati in ji hladila vroče čelo.

„No, Jurij, ali si že pobral pirhe?“ je vprašal Matija Jurija.

„Rozalka mi jih je že dala.“

„Kaj pa Anica?“ pristavi mati. „Ta ti jih je tudi obljubila.“

„Nisem bil nič doli.“

„Kak fant pa si ti,“ ga ošteva Matija, „da se za nič ne meniš! O, to je bilo časih drugače! Po dve uri daleč smo hodili in ponoči in potolčeni smo prihajali domov. O, kje so tisti časi!“

„Tisti nerodni!“ pokara mati. „Ali je kaj neumnejšega ko tako ponoči laziti okrog!“

„No, le tiho bodi, Neža, saj take sile ni bilo!“ pravi zopet gospodar. „Ampak Jurij se premalo briga za to pa za to. Veš, Jurij, Anica ni slabo dekile, in poštenih staršev

TV AVSTRIJA

1. SPORED

NEDELJA, 29. maja: 10.00—11.00

Katoliška binkoštna božja služba — 12.00—15.00 Evropsko prvenstvo v telovadbi iz Vilna — 15.00 Veseli popotnik; glasbeni domovinski film — 16.40 Predstava za otroke Pavla Maara — 17.45 Pisana torba, risanka — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Klub seniorjev — 18.30 Druga stran kulture — 19.00 Avstrija v sliki — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki in kultura — 19.50 Šport — 20.15 Anneliese Rothenberger predstavlja svoje sodelavce — 21.50 Šport — 22.00 Prostrana dežela (2. del); film Divjega zapada o dveh farmerjih, ki živita zaradi vode v sovraštvo — 23.15 Poročila.

PONEDELJEK, 30. maja: 15.00 Naftni princ; pustolovska zgodba po romanu Karla Maya — 16.30 Čisto neverjetna zgodba; otroški film — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Josef Haydn; film o slavnem komponistu dunajske klasike — 19.00 Krvava ulica, vedute notranjega mesta — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki in kultura — 19.50 Šport — 20.15 Mož za vsak letni čas; opisuje spor med oblastjo in moralno na primeru Thomasa Mora — 22.20 Šport — 23.00 Poročila.

TOREK, 31. maja: 9.00 Za cicibane — 9.30 Igre odraslih — 10.00 Mikroskop (TV v šoli) — 10.30—11.45 Binkoštna orgle; kmečka šaloigra — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Pavel Virginija

(5) — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Ugani, kdo je znani pisatelj? — 20.55 Film v štarejskih Marrijinih svetiščih — 21.40 Poročila in šport.

SREDA, 1. junija: 9.00 Živordeči avtobus — 9.30 Kmetijstvo danes — 10.00 Nepoznano sosedstvo (TV v šoli) — 10.30—12.10 Veseli popotnik; glasbeni domačijski film — 17.00 Čudna nevihta; predstava lutkovnega odra — 18.00 Risanke z Adelheid — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Muzej — 20.10 Poletje in dim; po istoimenski drami Tennesseeja Williama — 22.05 Poročila.

ČETRTEK, 2. junija: 9.00 Za cicibane — 9.30 Ljudsko gospodarstvo — 10.00 Lastnino spoštovati (TV v šoli) — 10.30—12.05 Začelo se je v Rimu — 18.00 Kuhinja v televiziji — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00 Amphitryon; tebanski vojskovodja je dobil odločilno bitko; drama Heinricha von Kleista — 22.35 Emmingerjevi (4) — 23.00 Poročila in šport.

PETEK, 3. junija: 9.00 Za cicibane — 9.30 Človek glasbenik; opera kot družbeno ogledalo — 10.00 Obiščemo razstavo (TV v šoli) — 10.30 Klub seniorjev — 11.00 Kralj tororov; melodrama o slavnem bikoborcu — 18.00 Zwickelbach & Co.: Volitve — 18.25 ORF danes — 18.30 MI; družinska oddaja — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki, kultura in šport — 20.00

Onedinova linija: Padeč in vzpon — 21.00 Spotoma — 21.45 Šport — 21.55 Tajni agent FBI; dejavnost in zgodovina ameriškega zveznega kriminalnega urada — 0.00 Poročila.

SOBOTA, 4. junija: 15.45 Hura, sem oče; šaloigra o nenadnem očetovstvu — 17.00 Športni ABC — 17.30 Heidi; zgodba deklice po istoimenski knjigi Johanna Spyri — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Panoptikum — 18.25 ORF danes — 18.30 Heinz Conrads v soboto zvečer — 18.55 Prijetni dom — 19.00 Avstrija v sliki; aktualnost iz Južne Tirolske — 19.30 Čas v sliki in kultura — 19.55 Šport — 20.15 Oddaja za naglo misleče z Hansom Rosenthalom — 21.50 Šport — 22.10 Vprašanja kristjana — 22.15 Strel iz plaščnega žepa; dva nekdanja sošolca postaneta sovražnika — 23.55 Poročila.

2. SPORED

NEDELJA, 29. maja: 17.00 Svetniki v ospredju — 18.30 Praznik Del Rocio — 19.30 Pošast; film v angleščini z nemškimi podnaslovi — 20.15 Pekova hčerka; zgodbe o ljubezni in poroki — 22.00 Simfonija šte. 5 v e-molu, op. 64 P. I. Čajkovskega.

PONEDELJEK, 30. maja: 18.00 Sylvia Scarlett; sleparska komedija — 19.30 Kdo je ta Jezus? — 20.00 Srebrni jubilej kraljice Elizabete II.; slavnostna predstava v Operi Covent Garden — 21.15 Elizabeta II.; portret.

TOREK, 31. maja: 17.30 Kmetijstvo danes — 18.00 Angleščina — 18.30 Aktualno znanje — 19.30 Nepoznano sosedstvo: Južna Tirolska — 20.00 Komedija o ameriškem senzacionalnem procesu — 21.20 Čas v sliki 2 in kultura.

RADIO CELOVEC

NEDELJA, 29. maja: 07.05—07.35 Duhovni nagovor — Naj pesmica naša darilo vam bo.

PONEDELJEK, 30. maja: 07.05—07.35 Veselo v novo jutro.

TOREK, 31. maja: 09.30—10.00 Land an der Drau — dežela ob Dravi — 13.45—14.30 Celovski radijski dnevnik — Šport — Otroci, poslušajte!

SREDA, 1. junija: 13.45—14.30 Celovski radijski dnevnik — Pogovori, misli in izreki o človeku.

ČETRTEK, 2. junija: 13.45—14.45 Celovski radijski dnevnik — Dr. Apovnik: Pravni nasveti za vsakogar — Vrtljak popevk.

PETEK, 3. junija: 13.45—14.45 Celovski radijski dnevnik — Iz kulturnega življenja koroških Slovencev.

SOBOTA, 4. junija: 09.45—10.30 Od pesmi do pesmi — od srca do srca.

POTOVANJE PO JUGOSLAVIJI

Pater Jakob prireja v povezavi s Sienčnikovim podjetjem lepo potovanje skozi Maribor, Pjuto goru, Marijo Bistrico, Zagreb, Plitvička jezera, Jadransko morje, Karlobag, Trsat, Postojno, Ljubljano in nazaj skozi Brezje.

Ni mišljeno to kot „samo“ romanje, ampak kot veselo potovanje z občudovanjem naravnih lepote v veseli družabnosti.

Odhod bo iz Celovca v soboto, 4. junija, ob 7. uri zjutraj in bomo prišli nazaj v torek, 7. junija, zvečer.

Vožnja, prenočevanje in hrana stane skupno 1500.— šilingov.

Prijaviti se je treba takoj, ko boste to brali ali na naslov: AUTO-UNTERNEHMEN SIENČNIK, 9141 EBERNDORF/DOBRLA VAS ali pa na naslov: P. JAKOB VUČINA, WAAGASSE 15, 9020 KLAGENFURT/CELOVEC. Ko pa se boste prijavi, boste dobili podrobna navodila.

SREDA, 1. junija: 18.00 Francoščina — 18.55 Serija o svetu pod vodo — 20.00 Teleobjektiv s Clausom Gattererjem — 20.50 Oton Grünmandl; avtor in igravec te oddaje — 21.35 Čas v sliki 2 in kultura — 22.10 Kung Fu: Caine in teksaški farmer.

ČETRTEK, 2. junija: 18.00 Ruščina — 18.30 Max Weiler; portret — 20.00 Freddy Quinn — 21.35 Čas v sliki 2 in kultura.

PETEK, 3. junija: 17.30 Igra in delo — 18.00 Nemščina — 18.30 Samo sprehod — 20.00 Nova slika sveta našega planetnega sistema — 21.00 Trailer — 22.30 High Chaparral; tudi revolverski junaki morajo umreti.

SOBOTA, 4. junija: 18.00 Orientacija — 18.30 Brez nagobčnika — 19.20 Igra — podlaga za življenje — 19.50 Galerija — 20.15 Theodor Hiernis ali kako lahko postaneš dvorni kuhar — 21.45 Jazz v poletnem večeru.

dvojčkov — 17.20 Pan Tau, serijski barvni film — 17.50 Obzornik — 18.05 Jugoslovanska folklor: Zapisi Petra Vukosavljeviča — 18.30 Mozaik — 18.35 TV trimski test — 19.15 Risanke — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Oči krstike — 20.35 I. Bergman: Prizori iz zakonskega življenja, nadaljevanka — 21.15 Glasbeni magazin — 21.45 TV dnevnik.

SREDA, 1. junija: 16.50 Petkova cesta ali po snegu h godcu, serija — Deklica Delfina in Ilicca Zvitorepka — 17.05 Ukročeno oko, dokumentarni film — 17.35 TV obzornik — 17.50 Spekter — 18.20 Mozaik — 18.25 Glasba takšna in drugačna — 19.15 Risanke — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Film tedna: Umor iz usmiljenja — 21.40 Včeraj, danes, jutri: Evropa v naših rokah: Velika Britanija — 22.25 TV dnevnik.

ČETRTEK, 2. junija: 17.20 Colargol — 17.35 Obzornik — 17.50 Mozaik — 17.55 Poljudno znanstveni film — 18.45 Staubinger-Popović: Zgodba o Titu, III. del — 19.15 Risanke — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Variacije, barvna nanizanka — 20.30 Svet v letih 1900—1939 — 21.30 Kvartet Alli Ahvenhahti — 21.40 Prihodnosti naproti — 22.20 TV dnevnik.

PETEK, 3. junija: 17.15 Križem kračem — 17.25 Pisani svet — 18.00 Obzornik — 18.15 Milo zveni, sto dukatov velja, iz cikla: Jugoslovanska folklor — 18.40 Mozaik — 18.45 Izbira študija in poklica — 19.15 Risanke — 19.30 TV dnevnik — 19.55 Tedenski notranjepolitični komentar — 20.05 Koncert orkestra slovenske filharmonije — 21.10 Razgledi: Miru in kruha — 21.40 Majhne skrivnosti velikih kuharskih mojstrov — 21.45 J. Shaw: Bogataš in revež — 22.35 TV dnevnik.

SOBOTA, 4. junija: 8.00 Colargol, lutkovna serija — 8.15 Deklica Delfina in Ilicca Zvitorepka — 8.35 Zajček v škripcih, oddaja iz cikla: V znamenju dvojčkov — 8.55 Pravljica o Janku in Metki — 9.25 Človek in zemlja, serijski barvni film — 9.55 Izbira študija in poklica — 10.25 Dokumentarna oddaja — 11.00 S. Čurkovič: Tretji za preferans, drama — 19.15 Risanke — 19.30 TV dnevnik — 19.50 Tedenski zunanjepolitični komentar — 20.00 French-Can-Can, barvni film — 21.40 Le pojte z nami — 21.50 TV dnevnik — 22.45 Zabavno-glasbena oddaja.

RUTAR CENTER MÖBEL + ELEKTRO

Soba za goste tridelna (omara z dvojnimi vrati, postelja in nočna omarica)

S 2790.-

Darujte za tiskovni sklad!

*Posebnost je boljša, kajti navadno imajo mnogi!
Zaradi tega rajši takoj h*

po kuhinje!

PODJERBERK — ST. KATHREIN
Škofiče/Schiefling
Tel.: 0 42 74 - 29 55 18
Celovec/Klagenfurt
Rothauerhaus
Tel.: 86 2 92

hči. Če utegneš, pojdiva malo dol pogledat. Jaz moram tudi iti enkrat v vas."

"Medve ostaneva pa same, kajne?" se oglašila Rozalka, ki so jo bile poslednje besede posebno ujezile.

"O, le počakajta! Ne bo dolgo, bo pa Štefan tu!"

"Zmeraj ta Štefan!" godrnja Rozalka, a kmalu se začuje glasno žvižganje, ki je naznanjalo prihod vsakdanjega obiskovavca.

Jurij pa je šel z Matijem dol k Šimonovim, in med potjo je govoril gospodar o tem in onem, in kako misli Šimon Anico omožiti na dom in da ima Jurij lepo priliko priženiti se, če se malo potruji; dobro hišo bi dobil in pošteno, pridno ženo; samo Štefan se mora prej kam spraviti. "Na Rozalko misli fant; pa ni nič kaj zdrav. Bojim se, da ga bo enkrat zvilo. Jetika rada pobira mlade ljudi. Počakajmo še malo!"

Tako sta prišla k Šimonovim in bila veselo sprejeta od vse družine.

"Ali si vendar prišel po pirhe?" je rekla Anica Juriju, in tako zvesto ga je pogledala, da mu je seglo do srca. "Vem, da ti je Rozalka lepših dala; pa vzemi, kar imam!"

In podarila mu je svilen robec za okoli vratu, da on še nikdar ni videl tako lepega. Branil se je nekoliko časa, da je to preveč, da je predrago zanj, a moral je vzeti, in tako prijetno sta se pogovarjala, da mu je bilo, kakor bi sanjal.

Za mizo je sedel Pečar med Šimonom in njegovo ženo, in imeli so važen pogovor o poljedelstvu in ovčarstvu, o gospodarstvu in svojih otrocih in pomenkovali so se tudi, kdaj bi se napravila ženitev, zakaj to je bilo dognano, da vzame Štefan Rozalko.

"Stara sta že dosti," je dejal Šimon, "ali ni res? Pa-

metna tudi; kaj? Matija, čas je za naju, da počijeva in mlajšim rokam izročiva delo."

"Dobra sta oba in pridna," je pritrjevala mati. "Nič hudega ne bo starim; boš videl, Matija."

"Ali je pa fant zdrav?" vprašuje Matija. "Tako bled se mi vidi. Jaz se bojim, da ne bi kake jetike dobil."

"Oh, Štefan pa jetika!" vzklikne mati. "Le nikar se ne boj. Jaz poznam svojega otroka: od nekdanj je bil že bolj bled in medel, pa zaradi tega ni slaboten. Trden fant je. Prav rdečih ljudi se prej prime bolezen kakor pa bledih. Tega se ni treba bati."

"No, Bog nam daj zdravje vsem vkup," pravi Matija, "pa srečo našim otrokom!"

"Tako je prav govorjeno!" potrdi Šimonovka. "Zakaj pa se trudimo po svetu, če ne za svoje otroke? Štefan in Rozalka se pa vendar tako lepo podajata vkup, kakor bi bila ustvarjena drug za drugega. Fant jo ima tako rad kakor ne vem kaj!"

"No, in ona njega tudi," pravi Šimon.

"Ne vem prav, kako deklice misli," pravi Pečar.

"Ha, ha, ti je ne poznaš; jaz pa vem, kako je," se smeje mati Šimonovka. "Le vprašaj jo na kratko, pa boš zvedel."

Tako se je govorilo pri mizi; Anica pa je vodila Jurija okrog hiše in po vrtu in mu razkazovala to in ono. "Oh, pri vas je seveda lepše," je dejala. "Lepši je kraj in boljša zemlja; pa tudi tukaj nismo v puščavi. Iz vrta gledajo skale, pa drevje vendar lepo raste in nam da dosti sadja in poleti prijetno senco. Naš studenec je boljši, ker nima tako mehke vode kakor vaš. Burje ne uživamo toliko na tem kraju kakor gori in okrog hiše ni tistih nevarnih pečin.

Zjutraj imamo malo megle, pa se hitro razkadi in pozimi nas váruje hudega mraza. Če je polje s kamenjem posuto in se teže obdeluje, leži pa bliže hiše. Kako lep gozd imamo, to si tudi že videl. In kako prijetna bo lopica, kadar se zaraste! Potlej jo moraš priti gledat; in Rozalka tudi. Kako da je ni nič dol danes?"

"Glava jo nekoliko boli," pravi Jurij.

"Revica! Jo moram pa jaz obiskati." Hitro je tekel čas Juriju in naprej in naprej bi bil še poslušal Anico, da ga ni poklical Matija, ki se je bil poslovil.

"Rozalko glava boli," je dejala Anica; "jaz grem z vama, da jo malo pozdravim!"

"O, saj ni nič sile," brani Matija. "Zdaj je že gotovo dobra."

"Anica, kar pojdi!" pravi mati in vsi trije se napoté.

Doma pa je bila Rozalka zelo slabe volje; na nobeno vprašanje ni dajala rada odgovora, in ubogi Štefan je bil ob ves pogum. Otožno jo je gledal; karkoli je rekel, nič ji ni bilo prav. Ko je pa prišla Anica, jo je začela glava še bolj boleti. Težko ji je delo vsako govorjenje, in tako hudo si je želela miru, da sta Anica in Štefan kmalu odrinila. Žalostna je bila Anica, ko je videla, kako malo je ustregla prijateljici s svojim obiskanjem, a tolažila se je z mislijo, da bo jutri drugače. Toda bilo je ravno tako, in več dni zaporedoma se je držala rdečelična Rozalka tako čemerno in kisló kakor gorenjsko grozde. Z Jurijem ni govorila nič in z drugimi tudi ne dosti.

"Sam Bog vé, kaj je deklini!" je dejala mati.

"Nič ji ni," je rekel oče. "S Štefanom sta se nemara razprla kakor vsak teden dvakrat, in zdaj kuha jezo."

(Dalje prihodnjič)

Mladina je demonstrirala za obtožene!

Slike na levi od zgoraj navzdol in spodaj: zbiranje demonstrantov pred kooldvorom, sprevod se formira; razni utrinki med demonstracijo. Desno zgoraj: pogled na del več ko 1500 udeležencev na zaključni prireditvi na trgu pred sodiščem. V sredi: govornika KDZ Nedved in Ferk. Žrtev političnega procesa Warasch na demonstraciji. Zgoraj: v torek je KDZ organizirala na Slovenski gimnaziji stavko. Dijaki so se solidarizirali z obtoženim sošolcem Florijanom Jugom in se izrekli odločno proti povezavi šole z nemiri na Koroškem, kot to delajo časopisi.

